

Midnattsropet

Nr 6 • 1986 • Årgång 27 •

MARANATA — Du vår Herre kom!

• Pris 8:-

Välkommen till

SOMMARKONFERENSEN i LATORP

19-27 juli '86

Se sid. 2-3

Välkommen till SOMMARKONFERENSEN I LATORP 19-27 JULI 1986

"Jag vet väl vilka tankar jag har för eder, säger HERREN, nämligen fridens tankar och icke ofärdens, till att giva eder en framtid och ett hopp. Och I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder. I skolen söka mig, och I skolen ock finna mig, om I frågen efter mig av allt edert hjärta." (Jer. 29:11-13)

EN FRAMTID OCH ETT HOPP, är temat för maranatafolkets sommarkonferens, som i år hålls den 19-27 juli 1986. Platsen blir Humlegården i Latorp utanför Örebro. Humlegården ligger i en naturskön trakt i hjärtat av Närke, 15 km väster om Örebro.

Tyvärre kommer den här inbjudan en aning sent, anledningen till detta är att vi provat olika lösningar och alternativ, men nu funnit att Humlegården är det absolut bästa alternativet. Humlegår-

den består av tre byggnader — ett enplansradhus, ett tvåvåningshus och ett trevåningshus — dessutom finns gräsmattor för uppställning av tält och husvagnar. I anslutning till Humlegården kommer också en skola att hyras för ytterligare inkvartering.

Har Du frågor eller vill ha mer information än vad denna inbjudan innehåller så ring gärna Gunno Andersson, som är konferensvärd, på telefon 019-964 49 eller 964 72.

Gäster: Huvudtalare i år blir *Arne Imsen*, direkt hemkommen från en längre tids vistelse i Dominikanska Republiken. Uppmärksamma läsare har genom rapporter som förmedlats via denna tidning på nära håll kunnat följa den

utveckling som arbetet i Västindien genomgått.

Jan-Egil Hafsahl från Norge, besöker oss tillsammans med vännerna i storfamiljen i Brandbu.

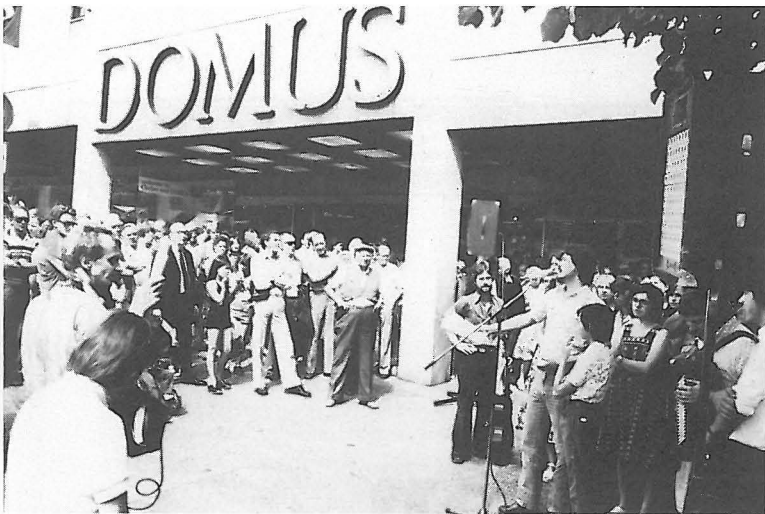
Per-Arne och Christina Imsen, just hemkomna från resor i Spanien och Holland blir också med oss.

Från Nordafrika kommer vännerna med intressanta rapporter om läget där.

Dessutom hoppas vi få besök av broder *Viktor Shefford* från Leicester i England, en av de bröder som förestår en mycket expansiv kristen rörelse i mellersta England.

Mottot: EN FRAMTID OCH ETT HOPP är givetvis inte valt av en slump. Självklart är det så att nu-

tidsmänniskan, i en omvärld som ter sig mer och mer hotfull, söker ett framtidshopp att klamra sig fast vid.

När allt det hon tidigare förlitat sig på sviker henne, är det fortfarande församlingens självklara uppgift att peka på Jesus Kristus. På honom som är den ende som kan ge den jagade och disharmoniska människan en framtid och ett hopp.

I den långa raden av orsaksnamn som genom historien stått som monument över människans oförmåga att hantera de krafter och den frihet Gud gett henne kan vi nu lägga ytterligare ett. Efter namn som Babel, Guernica, Treblinka och Hiroshima får vi nu också lägga till Tjernobyli 1986.

EN FRAMTID OCH ETT HOPP!
Under detta motto samlas vi, självklart kommer grundläggande undervisning om frälsning, dop, andedop och utrustning till tjänst att förmedlas i möten och sammankomster.

Men även frågor som alltför sällan tas upp inom svensk kristenhet. Om församlingens förhållande till staten och världen. Frågor som konkret handlar om barnen, föräldrarätten och skolan. Människovärdet, de samhällsliga plikterna och subventionerna.

I en tid av förvirring behövs verkligen en konferens av det här

slaget. Vi behöver sitta ned och lyssna till en förkunnelse som ger oss tillbaks vår andliga klarsyn, som drar upp rågångarna och som klart och entydigt pekar ut vägen vi ska gå. Så vi åter kan höra rösten bakom oss: *"Här är vägen, vandra på den"*. (Jes. 30:21)

Vi vet att Du även i år vill vara med i offer och förbön. Vi vädjar om förbön för konferensen, att den kan bli den annorlunda och helt speciella konferens vi alla så innerligt väl behöver.

Bed att förkunnarna, som ska bära fram budskapet, får nåd och smörjelse att tala Guds ord med skärpa och profetisk klarhet.

Det är mycket som ska förberedas, många ting som ska iordningställas innan vännerna på Humlegården är klara att ta emot konferensgästerna.

Vi beräknar att den faktiska kostnaden per person och dag stannar runt 100 kronor, vilket är en mycket låg kostnad.

Givetvis tar vi inte heller i år ut några fasta avgifter för mat eller logi. Vi tror att den längtan och ambition vi gemensamt upplever att komma tillsammans i en gemenskap som inte stänger ute någon som saknar ekonomiska resurser, är så värdefull att den till varje pris måste bevaras och fördjupas.

Kostnaderna finns självklart ändå, och med gemensamma ansträngningar kan vi utjämna skillnaderna i ekonomisk status.

Kära vänner, vi har en åstundan att göra konferensen känd, genom annonsering och affischer. Vi behöver trycka upp traktater och handaffischer som kan användas på torg- och gatumöten.

Låt oss hjälpas åt att bära bördorna i Jesu namn, en snabb ekonomisk insats är nödvändig för att förberedelserna skall kunna genomföras så smidigt som möjligt.

Vi vänder oss även i år med frimodighet till Dig käre vän med bön om bistånd.

Inbetalningskortet som medföljer tidningen förmedlar din gåva
VÄLKOMMEN TILL MARANATAFOLKETS SOMMARKONFERENS 1986!

Gunno Andersson

Gunno Andersson

Per-Arne Imsen

Per-Arne Imsen

Kjell Hägerman

Kjell Hägerman

ARNE IMSEN:

Ur MR 2/73

Vårda församlingen

Församlingen är i himmelen andligt sett, men den skall också fungera på jorden. Den himmelska uppenbarelsen måste transformeras ner till den jordiska församlingen. Hur skall det gå till? På detta område föreligger ett virrvarr av åsikter och meningar.

Det är uteslutande väl förberedda hjärtan, som kan ta emot den fulla uppenbarelsen. Vi är emellertid så enormt begränsade, att vi förmodligen inte kan representera mer än en eller möjligen två andliga tjänster. Därför måste Gud fördela uppgifterna på fem andliga tjänster. Vad är det för tjänster? Jo, det är förkunnare, som uppenbarar Kristi härlighet och församlingens himmelska hemlighet, så att församlingen på jorden kan uppleva kontakt med och förmedla liv från sitt eviga Gudsrike.

Allt eftersom Gud får utföra sitt verk igenom tjänsterna i församlingen, blir hon iståndsatt att bära den gudomliga uppenbarelsen till sin samtid. Till församlingens upprättelse hör att Herren upprättar sina tjänare, och ger dem andlig myndighet. De blir inte endast andliga utlevelser i församlingen utan disciplin och tukt. Det blir andlig myndighet, så att församlingen blir renad och befriad från slaggprodukter.

När Paulus talar om den härlighet församlingen har i Jesus Kristus, så heter det, att hela församlingen får sin näring från honom, för att hon skall växa upp till huvudet Kristus, fullkomnas och nå manlig mognad.

Ropa till Herren

Vi behöver ropa till Herren dag och

natt, att han tar ut bärare av tjänster; apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare. Om det skall bli fullhet och härlighet, som inte endast rör ett litet begränsat område — då måste alla tjänsterna fungera.

Då man skall undervisa människor i Guds ord, får man dem understundom emot sig. De som vill vara "saliga" säger då: "Vi orkar inte med detta". Men vänta — det kommer någon som vattnar, och då skall den mark, som är bearbetad och beredd ge växt åt Ordets utsäde. Det finns människor, som inte kan sitta ner i stillhet en timme för att höra Guds ord. Men Ordet skall och måste föras fram. Det finns ingen möjlighet att retirera på den punkten. De andliga gåvorna är absolut nödvändiga, men Guds verk kan inte ledas med profetiska budskap, med tungotal och uttydning. Om tjänsterna inte fungerar kan församlingen förledas och komma på avvägar.

Innan vi blir bärare av andliga ämbeten, måste Gud först och främst göra oss till *lärjungar*, som kan sitta ned och lyssna vid Mästarens fötter och ta emot Ordet. Det kommer aldrig att bli någon seger, om vi försöker stympa Kristus. En del vill ha armen — man talar om hans högra arm som botar de sjuka — andra vill ha hans fötter för att gå hans vägar, några vill ha en annan sida av hans härlighet, man vill ha hans sinnelag, hans hjärta o s v. Men vi skall ha *hela* Kristi härlighet, alla sidorna av hans uppenbarelse.

Denna härlighet transformeras ner till församlingen genom tjänsterna,

så att det som principiellt är sanning i himmelen blir sanning i de kristnas erfarenhet på jorden. Principiellt är vi införsatta med honom i den himmelska världen, vi är i Kristus Jesus. Det räcker emellertid inte att vi objektivt vet det, vi måste också subjektivt tillägna oss innebörden av det. Men då inställer sig problemen, och då visar det sig att gudslivet inte endast utgör en sektor.

Inte bara möten

Många vittnen har velat begränsa Gud och församlingens verksamhet till offentliga och enskilda sammankomster, men under hur många procent av vår tillvaro har vi möten? Kan ske tio. Hur blir det med de övriga nittio då? Det är fråga om vardagslivet. Vi är ju på jorden och har alltså att ta hänsyn till dessa omständigheter. Vi är i världen, men vi är icke av världen.

"Jag klarar mig utan det där, jag tillhör Kristus". Tillhör man Kristus, då tillhör man också syskonen. Ett av de första kännetecknen på andligt liv är alltså att hålla "fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen vid brödsbrytelsen och bönerna".

Gud vill genom tjänsterna få människor skickliggjorda att tjäna i församlingslivet, i familjelivet och i arbetslivet. Detta förstod aposteln Paulus. Han sa nämligen, att han hade tre fronter, som han noggrant bevakade. Det var inte endast mirakelmöten i Efesus, där man bad för sjuka så att de blev helade. Ingalunda.

I Apg. 20:20 och 31 kan vi läsa om

forts. sid. 23

Midnattsropet

Omslagsbild: Andalusien, Spanien.

Foto: Per-Arne Imsen.

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1986

Kärnkraftsolyckor, översvämningar, krig och hungersnöd. Katastrofer av olika slag som avlöser varandra är temat i tidningsrubrikerna som nästan dagligen har något i den vägen att rapportera.

Människorna grips av ångest och har ingenstans att vända sig eller ta sin tillflykt till. Frågorna hopar sig, men något riktigt svar finner man inte. Många söker i olika filosofier och riktningar, allt från kultur och filantropi till brottslighet, knark eller andra utlevelser medan man söker komma ifrån oron och känslan av alltings meningslöshet. *Människa — det finns ett svar!* Jesus Kristus är svaret. Svaret på människans enträgna behov av en försonare och frälsare.

Egoismen är den djupaste orsaken till ovänskap och kiv. Det är egoismen som orsakar söndringar och krig mellan människor och nationer.

Jesus Kristus vänder sig till *individen* med erbjudande om frälsning. Endast Jesus kan förvandla, befria och göra allting nytt. Nya tankar, nytt reaktionsmönster och ETT NYTT LIV. Det gamla blir förgånget, något nytt kommer istället. Människan blir en ny skapelse i Jesus Kristus. Det sker en förvandling inifrån.

Frågan är inte att lägga av vanor och mönster, eller lägga sig till med nya åsikter. Det är något långt mera än att byta umgänge, så att man istället för sina gamla vänner får nya i ett kyrkligt sammanhang. Det handlar faktiskt inte bara om möten, kyrkobesök eller att byta uppfattning. Jesus kommer med ett erbjudande om *ett nytt liv* och då börjar han med att förvandla vårt inre, ger oss ett nytt hjärta. Det blir som om erfarenheterna av både ont och gott raderas ut så att vi kan börja på nytt igen. Med nya förutsättningar och möjligheter och med en trygghet förankrad i den evige Guden.

Nya födelsens under

Frälsningen i Jesus Kristus kan faktiskt överbrygga olikheter i både uppfostran, tänkesätt och kultur och göra människor ur olika sammanhang och länder till syskon. Genom nya födelsens under i människans inre får den djupt rotade egoismen stå tillbaka för kärleken till medmänniskorna.

Det är en process som inte

sker över en natt. Men frälsning är också ett växande — att genom Guds ord få näring och växa upp till det Gud ämnat om varje människa — en förblivande gemenskap med sin Gud och skapare.

Det är inte att ta del av en uppfattning och benhårt försöka hålla kvar den. Det är ett nytt liv som utvecklas och växer till.

— Jag har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat, sa Jesus. Vi är förlorade utan den frälsning han erbjuder oss. Vi skapades ju till att leva i Guds gemenskap. Nu återknyter Jesus Kristus gemenskapen med den Gud som är vårt ursprung och vår skapare. Han gör oss till hela personligheter med vilja och önskan att leva för Gud och göra hans vilja.

Längtan till ursprunget

Det finns hos varje människa en längtan att komma tillbaka till sitt ursprung — en diffus och molande oro som av och till gör sig påmind. Mitt i framgången och välbefinnandet kan känslan dyka upp. Som en saknad av något man inte riktigt kan redogöra för. Trots allt man har fattas något viktigt i tillvaron. Ofta förstår man inte varför känslor av det slaget bara finns där utan egentlig påvisbar orsak och försöker skaka av sig tankarna. Livet är ju inte bara detta närvarande, det finns som en tärande oro inom varje människa.

Jesus vill ge oss del av sitt eviga liv, mätta våra djupaste behov — sådant man aldrig kan dela med någon människa. Gud har ämnat oss att leva i hans gemenskap. Därför söker han var och en till frälsning genom Jesus Kristus.

— I ingen annan finnes frälsning, säger bibeln och syftar givetvis på Jesus Kristus. Våra goda gärningar kan inte frälsa, inte heller våra ambitioner att leva ett fromt och bra liv. Det är bara Jesus som kan frälsa.

Att vara frälst är inte att komma tillsammans några gånger i veckan för att läsa bibeln eller bedja. Det är något oändligt mycket mera och gäller hela livet med betydelse inte bara i tiden utan också för evigheten.

Så här enkelt är det att bli frälst:

— Var och en som åkallar Herrens namn, han skall bli frälst....!

ETT FRAM TIDS HOPP!

Text: ULLA NÄSHOLM

— Jag har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat, sa Jesus. Och människan är förlorad utan honom som försonare och frälsare.....

Han kallar var och en till frälsning och till ett liv i hans gemenskap. Han vill ge en FRAMTID och ETT HOPP!

Jag meddelade eder ju såsom ett huvudstycke, vad jag själv hade undfått: att Kristus dog för våra synder, enligt skrifterna, och att han blev begravnen, och att han har uppstått på tredje dagen, enligt skrifterna. (1 Kor. 15:3) Vilken triumf att kunna påstå att det har skett enligt skrifterna! Det är inget labilt gungfly under Paulus fötter, det är ett stabilt fundament som gör att han med oerhörd profetisk skärpa, kan meddela dessa hedningar någonting som är förmer än vanlig tradition, nämligen en andlig och biblisk sådan. Det finns någonting i evangelium som är så angeläget, att det aldrig får tonas ner. Det är tanken om, och inte bara tanken, utan förkunnelsen om uppståndelsen från de döda.

"Om det nu predikas om Kristus, att han har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga, att det icke finnes någon uppståndelse från de döda?" (vers 12)

Vad är det för tongångar i korintförsamlingen? *"Somliga bland eder säga att det icke finns uppståndelse från de döda"*. Hur kunde de som mött Jesus säga så?

"Om det åter icke finns någon uppståndelse från de döda, då har icke heller Kristus uppstått. Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då befinnas vi ock vara falska vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud, att han har uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant, att döda icke uppstå. Ja, om döda icke uppstå, så har ej heller Kristus uppstått. Men om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar i edra synder. Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsomnat i Kristus. Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp, och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla människor". (vers 13-19)

Utan uppståndelsen är kristendomen en livsåskådning, och har inget andligt värde. Då är den i paritet med alla andra religioner, filosofier och livsåskådningar, och kan aldrig befria och lösa en människa från hennes synder. Men ändå är det något anstötligt i själva tanken att en människa som dödats, åter kan stå upp och att döden och uppståndelsen kan innebära en total förändring.

I vår materialistiska människosyn finns inget utrymme för den uppståndne Jesus. Det man kan se med sina lekamliga, fysiska ögon är avgörande och det är just de krafterna som har varit i verksamhet de senaste 150 åren. Det är också de som skapar förutsättningar för de ockulta krafterna och makterna. Människan är, trots alla andra påståenden, en andlig varsel i behov av gemenskap med sin egen skapare. Om hon inte fylls av sann, levande gemenskap med himmels Gud, så måste den ersättas med någonting annat, som inte är äkta. Därför är det underbart att Kristus dog för våra synder, och att han har uppstått på tredje dagen enligt skrifterna.

"Men nu har Kristus uppstått från de

JESUS Ä

döda, såsom förstlingen av de avsomnade. Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse" (vers 20-21)

Och så kommer förklaringen i vers 22: *"Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande"*. De här orden har jag stött på många gånger. Här finns en oerhörd rymd, som vi har svårt att omfatta med vårt intellekt. *"Och såsom Adam alla dö"* - varje människa, från den första som fick namnet Adam, till den sista, som ännu inte har blivit född, drabbas oundvikligen av det som skedde i lustgården. Vi har många gånger svårt att förstå det där, den där händelsen som förlöjligas i teatrar och i folkmun, naturligtvis på grund av bristande kunskap. Men den händelsen har ju vänt upp och ner på hela tankeverksamheten, så att

det Gud kallar riktigt kallar vi för onormalt. Vi har normaliserat ett felaktigt tillstånd. Därför blir det naturligt att synda och att inte tro på Gud. En enda människas olydnad ger konsekvenser för alla människor genom alla generationer. Vi står där som syndare, skilda från vår egen skapare. Det var den situationen som var rådande under hela det gamla testaments tidsålder. När Kristus kom levde människan i denna fruktansvärda situation med detta dilemma att hon inte fann någon väg fram till en sann och förblivande gemenskap med Skaparen. Vilka metoder hon än använde så var vägen stängd. Men när tiden var inne sände Gud sin son, född av kvinna ställd under lagen, för att friköpa den som stod under lagen. Därför kan vi sedan läsa: *"Må i Kristus alla göras levande"*.

Det handlar inte bara om andligt bildligt levandegörande, utan om ett fysiskt ingrepp från Guds sida, därför att Adams synd först och främst resulterade i andlig skilsmässa från Gud. Men i sin förlängning också i att människan dog fysiskt. Kroppen bröts ner av synden, den var förgänglig. Men så läser vi att alla ska göras levande i Kristus. Det har vi inte sett till fullo, för det heter i nästa vers: *"Men var och en i sin ordning."* Det är ett militärt språk Paulus använder, det är olika avdelningar som kommenderas, kan man säga, var och en i sin ordning, med Kristus såsom förstlingen. Och det är förut-sättningen. I Kol. 1:18 säger Paulus: *"den förstfödde från de döda"*. Ingen hade före Jesus lyckats att besegra dödens makt. Ingen. När vi ser oss om här upplever vi fortfarande dödens krafter verksamma på jorden. Fortfarande dör ju människor, döden har alltså inte förlorat sitt grepp eller sin makt.

Betvingade döden

Men det är en som har betvingat döden och det är Jesus Kristus. Det gjorde han inte därför att han var Guds son, i första hand, utan för att han blev människa lik dig och mig i allt. Han hade ingen favör, utom en sak som skilde honom ifrån oss och det var att han hade Gud till sin fader. Han var sann människa till hundra procent. Om Jesus hade varit en ängel, hade du och jag aldrig blivit frälsta. Då hade vi varit kvar i våra synder. Men han blev människa, född in i släktet precis som alla andra människor. Förstår ni vad betydelsefullt det är, detta, att Jesus blev sann människa? Men vad är det då som gör det så angeläget? Jo, det var enda sät-

tet att besegra de vapen Satan hade, och har, till sitt förfogande för att hålla kontrollen och behärska människan.

De krafter Jesus måste besegra finns i synden, döden och lagen. De leder alla fram till korset. Där på korset besegrar Gud genom sin Son döden, försonar mänsklighetens synd och uppfyller lagens krav som han med all rätt hade ställt på människan. Under sitt liv som människa och ända fram till den stund han ger upp andan uppfyller Jesus till fullo lagen. Just det som då tycks vara ett nederlag blir istället en triumf därför att han i sin egen död besegrar döden. När Jesus ger upp andan och överlämnar sig åt sin fader, gör han det med full förvisning om att

Predikan av GUNNO ANDERSSON

fadern inte har glömt honom. Visserligen ropar Jesus ut de kända orden: *"Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"* Det berodde på att Jesus i den stunden upplevde någonting nytt, nämligen att bli skild från sin egen fader. Den situation som du och jag har normaliserat, skilsmässan från Gud, upplevde Jesus på korset. Men det slutar inte där. Jesus var inte en martyr som blev offrad för idéer och tankar, nej, han var någonting mera. Det heter om honom att han gick ner i dödsriket och predikade för dem som hölls fångna där, och de var i san-

ning fångna, de hade inga möjligheter att komma därifrån, men vad heter det om Jesus: *"Döden kunde inte behålla honom och därför gjorde Gud en ände på dödens vånda och lät Jesus uppstå från de döda."* Det var en helt ny situation för döden, som genom synden hade inteckning i varje människa beroende på släktskapet med Adam.

När Jesus kom upptäckte han: Här kommer en som är utan synd, som inte har släktskapet med Adam. Han har ett annat ursprung. Han är av himmelen. När Jesus kommer då kommer livet dit. Det fanns inga rättmätiga krav från åklagarens sida som man kunde ställa på Jesus Kristus och därför kunde han i triumf träda ut ifrån dödsriket. Döden var besegrad. Det var Kristus såsom förstlingen och det är historia. Det har ägt rum. Att detta är sant bevisar Paulus därigenom att han säger så här:

"Och han visade sig för Cefas och sedan för de tolv. Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu leva kvar, medan några äro avsomnade. Därefter visade han sig för Jakob och sedan för alla apostlarna. Allra sist visade han sig också för mig, som är att likna vid ett ofullgånget foster". Det är ovedersägligt, Jesus är uppstånden. Sedan heter det: *"Därnäst, vid Kristi tillkommelse, de som hör honom till"*. Det har ännu inte ägt rum, för Kristus har ännu inte återvänt ifrån himmelen till jorden. Det är den dagen vi väntar på. Då skall alla göras levande. Först gjordes Kristus levande och i nästa fas skall alla de som vid Kristi tillkommelse hör honom till göras levande. Paulus beskriver det här också i Tess. 4:15-17

"Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade. Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbåd skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren."

Vi skall göras levande i den stund då Jesus kommer tillbaka från himmelen. Paulus säger så här i 1 Kor. 15:50-53

"Mina bröder, vad jag nu vill säga är detta, att kött och blod icke kunna få Guds rike till arvedel; ej heller får förgängligheten oförgängligheten till arvedel. Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bli förvandlade. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet."

Det är det som kommer att äga rum

forts. sid. 20

Noomi tillsammans med barnen Zackarias, Samira och Yousef.

Nordafrikamissionär hemma över sommarkonferens:

— Viktigt med ett fung

Noomi, som lever i ett muslimskt land, leder en bibelstudiegrupp för kvinnor. Där tar man upp många angelägna frågor.

— Vad är Kristi sinne? Och kritiken som vi så onödigtvis kommer med — vi måste renas från detta. I 1 Kor. 13 har vi läst om *"kärleken som*

inte söker sitt...."

— Det handlar om att ge sitt liv för varandra. Vad innebär det konkret för mig här och nu? Det är några av de ämnen som man genom bibelstudiet vill få klarhet i.

Läs Noomis inspirerande vittnesbörd från ett pionjärarbete i norra Afrika.

"Gån ut i hela världen och predika evangelium....", säger Jesus i missionsbefallningen. Missionen är en hjärteangelägenhet för Guds församling. Det är inspirerande och trostärkande att höra om vad Gud gör i skilda sammanhang och på

olika platser.

I sommar har maranataförsamlingen besök av en svenska som lever och verkar med sin man i ett nordafrikanskt land. Moussa, mannen i familjen, har sitt arbete att sköta och kan inte vara med familjen till Sverige

denna gång. I ett möte förmedlade Noomi intryck och hälsningar från arbetsfältet i ett muslimskt land.

— Låt min muns tal tackas dig, och mitt hjärtas tankar, HERRE, min klippa och min förlossare. (Ps. 19:15)

Psalmen sjöngs på arabi-

ska av Noomi som spelade gitarr. Till hjälp hade hon två av barnen, Zacharias och Samira. De sjöng av hjärtans lust och nästan överröstade både gitarren och sin mor. Arabiska är ett naturligt sätt för barnen att meddela sig på och de går

också i en arabisk skola.

Noomi som är uppväxt i Sverige har tappat det mesta av sin svenskhet — hon har ett annorlunda sätt att umgås och agera på än svenskar i allmänhet. Det var uppfriskande och intressant att lyssna till hennes inträngande och fräscha missionsappeller.

— Det är roligt att vara hemma, började hon. Och fortsatte:

— Trots avstånd känner man delaktighet och gemenskap med syskonen i hemförsamlingen. Jag finner mig tillrätta med en gång när jag kommer till Sverige. Visst har vi syskon på platsen där vi bor, men hemförsamlingen är ju hemförsamlingen.

— Nu har jag inte kommit hit bara för att "ta in", utan också för att dela med mig. Det är ju alltid ett ömsesidigt givande och tagande. Vi får lära av varandra — det är ju så det skall vara.

— Jag förstod att ska man komma vidare måste man prioritera. Men hur? Jag började ta tid att läsa böcker och studera bibeln och bedja. Jag märkte att när jag satt mig ner med det så löste det andra sig — allt det man bekymrade sig för och måste göra, det hann man med ändå.

— I tre års tid har vi kvinnor haft speciella bönemöten. Vi började att lägga fram bönämnen vi hade. Hela tiden fanns det en längtan och ett behov att växa till och komma vidare. Målinriktningen med mötena var att bli mer Kristuslika.

— I den bönegemenskapen föddes idén om att vi skulle ha bibelstudium — vi tänkte främst på jordnära, praktiska saker som handlar om vår dagliga tillvaro. Det handlar om *mig* just i min situation här och nu....

— Det var en utveckling hela tiden och vi kände att vi ville hjälpa varandra att fun-

tiden var det svårt för mig. Dels var det svårigheter med språket och så var barnen ganska små. Det är klart att jag fungerat rent praktiskt och i förbönens tjänst, men jag kände att det var mycket mera Gud ville både med mig och syskonen.

— Man vill ju göra något; ge ut av det man fått. *Alla* måste komma in i sin tjänst. Då handlar det inte bara om möten. Får vi bara tag i den hemlighet som ligger i den biten — mellan mötena så att säga — då ska vi se hur Gud välsignar och för oss vidare. Jag tänker på pojken som kom med bröden och fiskarna till Jesus. Man kan tycka att det var löjligt — det var ju så lite. Men när Jesus fick hand om det blev det till välsignelse för människorna och räckte till. Vi måste ge vad vi har även om vi tycker det är lite. En förmaning, uppmuntran eller tröst till syskonen — att vara med och uppbygga Guds

samhet vi varit utsatta för.

— Men det är ju inte konstigt att man har ögonen på oss. Gud verkar och många har blivit frälsta. Det är klart att Satan är vred. Men det är ju ett gott tecken att vi är förföljda — så står det i bibeln.

— Under allt det som hände under den här sista ganska svåra tiden, upplevde vi hur Gud välsignade. Släktingar som förut inte ville veta av oss därför att vi är kristna sökte plötsligt upp oss. Det var som om det, på den fronten, vände på något sätt. Gud ville uppmuntra oss så att vi kunde gå vidare. Så kändes det. Det som hände var inget mindre än ett Guds under — vi kunde bara stå där och skåda vad Gud gjorde.

— Hela tiden var det som om två makter kämpade. Till exempel kom två män för att delge Moussa kallelse till polisförhör. När han då infann sig viftade de bort ho-

erande församlingsliv!

Som maka och mor har Noomi fullt upp i sitt hem. Huset är stort och gästvänligt och man har alltid människor på besök. Och visst är det roligt att kunna ta emot människor i sitt hem, men ändå kände Noomi att det var ytterligare något hon ville.

— Jag har tänkt på Marta och hur upptagen hon var med allt omkring sig. Maria satt och lyssnade till Jesus och han frågade inte ens efter att Marta behövde hjälp. "Maria har utvalt den goda delen", sa Jesus.

Rätt prioritering

— Man har ju så mycket bestyr och så mycket som man skall göra. Men jag kände att jag ville ha något mera — jag ville växa till. Fort. Och jag insåg att man måste göra något konkret för att det skulle ske.

gera och komma in i vår tjänst.

— För mig var det fascinerande att vara med i detta skeende. Och det var ju ett bönesvar för mig, att uppleva att behoven väcktes efterhand och att vi kunde hjälpa och korrigera varandra.

— Och samlingarna, två timmar i veckan, har verkligen varit givande, det är vi alla överens om som varit med. Vi har fördjupat oss i Guds ord på ett mera praktiskt sätt så att säga. "Vad är Kristi sinne", till exempel. Vad betyder det för oss och hur kan vi få del av det? Vi har talat om kritiken som vi ofta så onödigtvis kommer med om varandra. Vi har läst i 1 Kor. 13 om kärleken som inte söker sitt etc.

— Det handlar för var och en om att komma in i sin tjänst i församlingen. Första

församling....

— Vardagslivet är viktigt och det var helt nödvändigt att vi tog upp de här sakerna. Det handlar ju om att ge sitt liv för varandra. Det är vi *pliktiga* till. Vad innebär det för mig? För att kunna göra det måste jag gå ett steg längre än tidigare.

Bevakade och kontrollerade

— Det här året har verkligen varit speciellt. Det har kärvat till sig, eller hur säger man? Och då är det viktigare än någonsin att församlingslivet fungerar. Att enheten finns där så vi kan tillsammans stå emot.

— Följderna som man vetat skulle komma, har nu visat sig. Vi upplever att vi är bevakade och kontrollerade. Människor i gruppen har kallats till polisförhör och en del av de nyfrälsta har skrämts av den uppmärk-

nom med att "vi hämtar dig när vi behöver dig...."

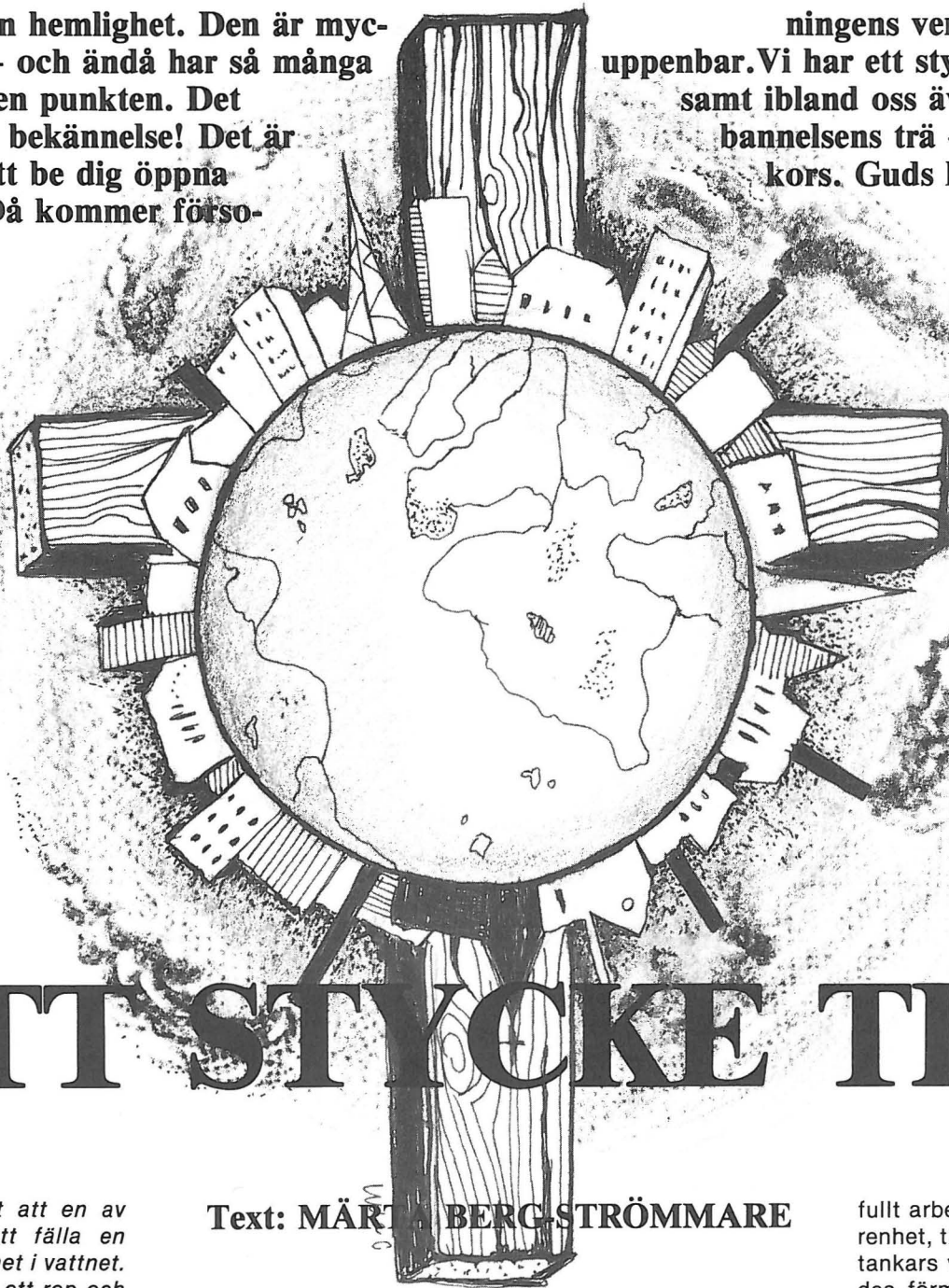
— Och där har vi förbönens makt. Vi är så tacksamma för att ni ber för oss. Vi behöver verkligen visdom från Gud, så att vi kan handla rätt i alla situationer. Vi vill ju inte vara fega eller dra oss tillbaka, men samtidigt vill vi inte heller utmana. Det är svårt att veta hur man ska agera i de olika situationer man möter. Vi behöver visdom — och det är bara Gud som kan ge den.

— Ni får fortsätta att bedja för oss. Ni är ju med i arbetet där lika mycket som vi....

Och med de orden avslutar Noomi sin hälsning till MR:s läsare. Det handlar om delaktighet och gemenskap. Gud verkar när vi *tillsammans* delar bördorna för Guds verks framgång.

Gud visar en hemlighet. Den är mycket enkel — och ändå har så många stupat på den punkten. Det handlar om bekännelse! Det är Guds sätt att be dig öppna dörren.... Då kommer förso-

ningens verklighet att bli uppenbar. Vi har ett stycke trä, verkamt ibland oss även idag. Förbannelsens trä — dårskapens kors. Guds kraft till frälsning!

ETT STYCKE TRÄ

Text: MÄRTA BERGSTRÖMMARE

"Men under det att en av dem höll på att fälla en stock, föll yxjärnet i vattnet. Då gav han upp ett rop och sade: "Ack, min herre, yxan var ju lånad"

Gudsmannen frågade: "Var föll den i?" Och han visade honom stället. Då högg han av ett stycke trä och kastade det i där och fick så järnet att flyta upp. (2 Kon. 6:5-6)

Det borde ha funnits någon annan lösning. Så reagerar du måhända inför det som skedde med den förlorade yxan. Och jag är genast villig att förstå din reaktion. Ty det är människans svåraste läxa, att låta sitt vetande träda tillbaka och ge fritt utrymme för Guds hemliga visdom.

Profeten Elisa var en man som beklåts med en dubbel arvslott av Guds kraft. Överallt där han vistades, upp-

söktes han av människor med olika slags behov. Dessutom hade han omkring sig en stor skara lärjungar, minst femtio, kan vi läsa i kap. 2. Nu hade han fått ett rum hos en rik kvinna i Sunem. Hon och hennes man hade låtit inreda ett litet rum på taket, för att profeten skulle ha någonstans att vistas.

Det var detta rum som nu befanns vara för litet och lärjungarna kom med ett förslag: "Vi går till Jordan och hugger var sin timmerstock, så kan vi bygga ett annat hus". Detta tillåter profeten, och de går till verket. Men under arbetets gång sker så det fatala. En lärjunge tappar sin yxa! Han ropar högt av bestörtning. Det är en

dubbel olycka som drabbat honom. Inte nog med att redskapet är borta, han har också en skuld att betala. Yxan var nämligen lånad. Berövad denna sin utrustning har han inte längre någon möjlighet att fortsätta sitt arbete, sin uppgift. Han befinner sig utanför gemenskapen och delaktigheten, men han står också i skuld till yxans ägare, vars egenom och tillhörighet han slarvat bort.

Förlorat kapital

Har du sett ditt eget liv på det sättet någon gång? Du gick ut i livet med ett kapital. Många gåvor hade lagts i dina händer för att du skulle förvalta dem. De gav dig möjlighet till ett menings-

fullt arbete för din Mästare, renhet, tro, uthållighet, dina tankars vitalitet och din andes förmåga att lyssna till den himmelska tonen. Allt detta och oändligt mycket mera, har du med dig som en nyckel till själva livet. Men någon gång, någonstans under arbetet och vardagens strävan, förlorade du din "yxa". Skärpan och delaktigheten försvann, abrupt eller smygande, och du måste inse att ditt livskapital är förverkat.

Det var aldrig Guds mening.

Elisa hör ropet ifrån den förtvivlade profetlärjungen och han skyndar till hans sida. "Var föll den i", är frågan han ställer.

Här pekar Gud på en hemlighet. Den är mycket enkel — ändå har så många stupat på just den här punkten. Det handlar om bekännelse

och det är Guds sätt att be dig öppna dörren. Vid den dörren har alltför många vänt om — man har ropat till Gud i en uppriktig hjärtenöd. Insikten om det förlorade och förverkade heliga kapitalet har bringat fram höga bönerop och stor vanda. Men inför kravet på bekän-nelse har man skyggt och så förlorat sin smörjelse, sin segerkraft och sin eviga sa-lighet.

Förlorad segerkraft

Kung David beskriver detta. Han, den gudasmorde hade fallit i synd. Begäret hade tagit överhanden och trängt åt sidan all medmänsklighet och allt rättstänkande och han hade genom en kuslig list blivit en mördare. Vi kan inte föreställa oss att det skulle finnas någon väg till-baka för en sådan man. Han borde väl aldrig mera få sit-ta på sin tron? Pris ske Gud, att det var Herren som var domare! David säger i den 32:a psalmen: "Så länge jag teg, försmäktade mina ben vid min ständiga klagan". Åh, så tungt det är att leva med sin synd! Men ändå så fruktansvärt vanligt att kämpa med allt vad man kan uppbringa för att orka bära den. David upplevde hur hans livssaft förtorkades, och så mötte han profetens ord. Då sade han: "Jag vill bekänna för Herren..." Problemet löstes där och då. I den stund som David bar sin synd inför Gud skedde un-dret och förlåtelsen var ett faktum.

Profetlärjungen visade stället där han förlorat sin yxa och även i det ögonblic- ket skedde ett under.

Du behöver inte längre sörja något som gått förlorat i ditt liv. Du kan få bekän-na din överträdelse för Her-ren, så ska du se, att de and-liga lagarna träder i kraft och försoningens hemlighet blir uppenbar. Så mycken energi människor slösat på att förklara och ursäkt sina nederlag. Profetlärjungen sade inte ett ord om varför yxan försvann i djupet. Du och jag skulle kanske skyllt på omständigheter, men Gud är inte intresserad av våra förklaringar. Han, som har sammanvävt oss i våra mödrars liv och följt alla vå-ra dagar, innan någon enda av dem kommit, som dess-utom under sin färd på jor-den bevisades vara *sann människa*, han vet allt. Han kände den samaritiska kvin-nans bekymmer, var säker på, att han känner ditt. Det enda han begär av dig, är att du ska öppna dörren, det gör du genom att bekänna din synd för honom.

Inga mellanhänder

Människor kan förstå eller fördöma, men aldrig försona och förlåta såsom Jesus Kristus gör. Därför är det så fint ordnat att inga mellan-händer behövs. David be-kände för Herren och blev förlåten. Om han gått till människor kanske resulta-tet blivit annorlunda. Profet-lärjungen visade Elisa var yxan sjönk i djupet och han fick strax tillbaka vad han

mist.

Våra dagars lärde skulle givetvis rullat fram någon slags teknisk apparat som kunde återföra yxan upp på land.

Säkert fanns också vid den här tiden, möjligheter att konstruera någon slags upphämningsanordning. Men profeten tänkte inte ens i de banorna. I samma ögonblick som han får veta var yxan föll i, så tar han ett stycke trä och kastar sam-ma väg. Det är förvisso enda gången i historien som nå-got sådant kan ske och har skett.

Häpna lärjungar

Min vän, kan du se bilden framför dig? Profetens dår-aktiga handlande och lär-jungarnas häpnad inför det hela. Men ingen hinner säga något, förvåningen gör dem mållösa, den förlorade yxan flyter upp och allt kan åter-gå till det ursprungliga.

Vi har ett stycke trä, verk-samt ibland oss även idag. Förbannelsens trä — dår-skapens kors. Guds kraft till frälsning.

Vem som än kommer med sin nöd, och vilken slags synd det än må gälla, skall mötas av detta kors, när han vänder sig till Jeus Kristus för att få upprättelse.

Ingen expertis i världen har kunnat lösa syndens problem. Man har forskat i ångestens gåta och produ-cerat medel att bedöva den-samma med, ja, så långt har man sträckt sig, att man med ultramodern kirurgi för-

söker befria människor från ångest. Ändå står vi hand-fallna inför själva proble-met. Synden. Vad ska vi gö-ra åt den? Människoliv öde-läggs på de mest fasansful-la sätt. Renhet och livskapi-tal brinner fort i djävulens hägn. Vad ska vi erbjuda? Operationer och medicin hjälper inte, inte heller posi-tivt tänkande.

Nej, vår enda tillflykt är *ett stycke trä!* Talet om kor-set är visserligen en dår-skap, så söker vi inte heller att få detta evangelium lega-liserat i världens ögon. Vi har sett det verka, Gud har bevisat sin suveränitet och vi famnar detta budskap. Korsets kraft får det förlora-de att flyta upp. Överflödan-de nåd finns för var och en som vill tro. Världens vis-dom kan inte leda fram till upprättelse och syndaförlå-telse och därför kämpar vår tids religiösa för att skapa en gemensam plattform. Man söker tillrättalägga kor-sets budskap och röja dess stöttesten ur vägen. Mänskli-ga lösningar är ett av hon-nörsbegreppen och man vill inte kännas vid Golgata. Det borde finnas någon annan väg. Men det gör det inte.

Vägen till Livet börjar vid ett kors, och detta stycke trä reser sig över all världens elände, sträcker sina armar från öster till väster, från syd till nord och bjuder fräls-ning, frihet, förlåtelse, läke-dom och evigt liv. Hur ska *du* kunna undkomma om du inte tar vara på en sådan frälsning?

KONFERENS SÅNGER

- * 123 sånger
- * Lämplig tonart ut-satt på varje sång
- * Engelska körer

Endast 10:-

Orderadress:

Box 344, 101 24 Stockholm

Ny kassett!

CHRISTINA IMSEN

sjunger på engelska

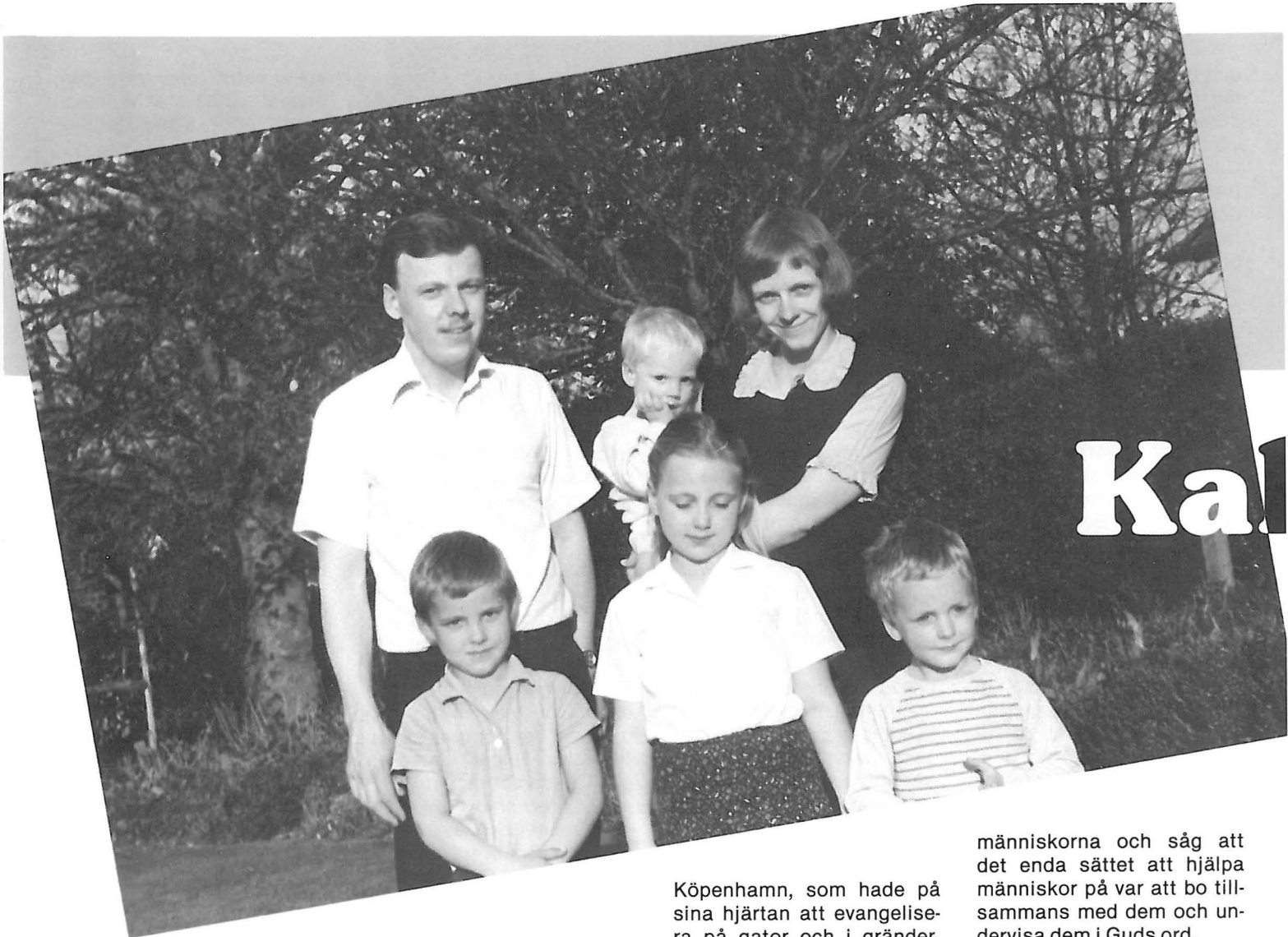
Sida A

ISAAC AND REBECCA / HARVEST TIME / RIVER OF LIVE / THE CHURCH OF EPHESUS / I KNOW WHOM I HAVE BELIEVED

Sida B

I WANT TO SING YOU A SONG / WHO SHALL SEPARATE US / GOD DID NOT INTEND US TO / JESUS, THANKFUL I AM / I PRAISE THE LORD

Orderadress: MRM Box 344, 101 24 Stockholm

Kal

Hur länge har ni varit i England?

— Vi har varit här i nästan tre år. I det här huset vid Springfield Road har vi bott i två månader, men innan dess bodde vi i ett annat hus nära Northampton i två och ett halvt år.

Ni är inte engelsmän från början hör jag.

— Nej, vi är danskar och kommer från Köpenhamn.

Jens, jag skulle vilja att du berättade lite om din bakgrund.

— Mina föräldrar är kristna, de tillhör den danska folkkyrkan men är inte andedöpta. De är mycket traditionella och inte särskilt levande. Men jag upplevde själv i unga år andens dop och blev döpt i en apostolisk kyrka i Danmark.

Ditt hem var alltså ett kristet hem. Bad man till Gud?

— Ja, min far läste var dag Bibeln för oss, vi bad tillsammans, och vi blev uppfostrade efter det gudsord som säger att barnen skall

ära sina föräldrar.

Har du mått gott av det tycker du, eller har det varit en belastning för dig?

— Det har varit en stor välsignelse för mig. Jag har sett vad mycket gott det har gett mig i livet då jag har mött andra människor som inte har vuxit upp i ett kristet hem. Det är så många elementära ting de måste lära helt från början, men jag har vuxit upp med det. Det är något naturligt för mig.

Och nu har du egna barn att uppfostra?

— Ja, vi har fyra barn. En flicka på åtta år och tre pojkar som är sex, fyra och två år. Vi läser i en barnbibel för dem.

Din väg hit till Leicester har väl gått genom många turer tänker jag. Kan du berätta lite vad det var som gjorde att du började att söka dig utanför Danmark.

— Det började med att vi båda två, före vi var gifta, var med i något som kallades Unga Kristna. Det var en ungdomsrörelse, på kollektionskurs med frikyrkorna i

Köpenhamn, som hade på sina hjärtan att evangelisera på gator och i gränder. Genom denna evangelisation kom man i kontakt med en del knarkmissbrukare, och man köpte då ett hus där man kunde ta emot missbrukare som blivit frälsta och lärt känna Herren. De fick komma dit, bo där och bli rehabiliterade. Komma tillbaka till en mer normal tillvaro. Där var vi båda med.

Vilket år var det.

— Det var 1972. Steffie var redan där då jag kom dit. Vi bodde kollektivt, hade allting gemensamt, åt tillsammans och levde på många sätt ett enkelt liv. Vi hade ingen lön, vi önskade att tjäna Herren och vi gjorde det utan att kräva någon lön.

Hur kom det sig att ni gjorde det? Jag vet ju att i Sverige var det vid den här tiden väldigt populärt med olika slags kollektiva lösningar, man skulle bo i kollektivhus. Var det mer den rörelsen som påverkade er, eller hade ni en övertygelse om att det har varit riktigt utifrån Guds ord?

— Det växte fram ur ett behov. Man såg nöden bland

människorna och såg att det enda sättet att hjälpa människor på var att bo tillsammans med dem och undervisa dem i Guds ord.

Så det var från början mer en praktisk lösning för att komma människor till hjälp?

— Ja, det var det.

Steffie, du var också inblandad i det här.

— Ja, jag arbetade där med det husliga arbetet, och med evangelisationen.

Vad har du för bakgrund?

— Mina föräldrar är inte kristna, men däremot min fars familj och sen jag var en liten flicka har jag gått i söndagsskola. Men mitt hem var inte präglad av Jesus på något vis. Mina föräldrar skildes då jag var elva år, och vid femton års ålder flyttade jag hemifrån. Jag bodde hos min fars familj i en annan del av Danmark ett år. Sedan flyttade jag tillbaka till Köpenhamn och där lämnade jag mitt liv till Jesus. Det är elva år sedan nu. Så småningom så var ni då engagerade i kommunitets-huset båda två. Men vad hände sedan, eftersom vi nu sitter här i England några år senare?

— Arbetet vi hade föll isär.

— När Jesus kallade sina lärjungar sa han: Följ mig! Då lämnade man allt och följde honom.

— Vi är kallade till exakt samma sak idag. Många försöker att tunna ut evangelium och göra det lättåtkomligt och billigt. Men det är samme Jesus som idag kallar oss att gå den smala vägen tillsammans med honom.

Steffie och Jens-Erik med sina tre barn bor sedan flera år tillbaka i en kristen kommunitet i England. Gunno Andersson och Kjell Hägerman tillsammans med sina familjer besökte kommuniteten för en tid sedan. Då gjordes denna intervju som vi förmedlar till MR:s läsare.

lad till uppbrott...

Huset såldes och ledarna blev oeniga så verksamheten upphörde. Vi fortsatte att samlas med den församling vi tillhörde, men kunde se att det fattades något. Eftersom vi hade prövat på att bo i kommunitet och hade sett vilka möjligheter det finns då man lever tillsammans med syskon, att på det sättet vara i stånd att hjälpa andra människor, så hade vi en djup längtan efter att leva på samma sätt igen. Sedan Steffie och jag hade gift oss bodde vi för oss själva, men hade en längtan att få bo tillsammans med andra kristna.

Tror du att det är det enda sättet idag att komma andra människor till hjälp och att kunna fungera som kristna människor i ett samhälle som är så oerhört komplicerat som vårt?

— Vi den tidpunkten hade vi inte sett hela tanken med att församlingen är en stad på berget som inte kan döljas.

Så det är något ni har kommit till klarhet över senare. Men efter den här erfarenheten att detta var en praktisk form för att komma människor till hjälp, var det så att ni började söka då?

— Vi har sett att en ensam familj inte har någon möjlighet att hjälpa människor som har problem. Det blir en för stor börda. Vår längtan var att kunna leva i en grupp där man hjälper och stöder varandra. Under den tid vi har varit gifta har Gud lett

oss på olika vis till att kunna bo tillsammans med andra. Och det var flera av våra vänner som önskade att bo och leva tillsammans men i Köpenhamn var det praktiskt inte möjligt för oss.

Var det ekonomiska hinder eller fanns det helt enkelt inte hus?

— Det fanns hus och ekonomiskt hade det nog inte varit omöjligt, men när det verkligen gällde, när man kom så långt att man skulle sälja det man hade och ha allting gemensamt så drog man sig ur. Man ville inte vara med längre, priset var för högt.

— Våra vänner trodde inte att det skulle fungera, man ville ha sin egen lägenhet, sitt eget kök och sin egen tillvaro.

Men steget från Köpenhamn till Leicester mitt i England är väl ganska långt ändå?

— Det var så att i den församling där vi var med mötte vi en broder från Finland, han hette Seppo. Han hade varit hos vännerna här i åtta månader och kom tillbaka till Köpenhamn och berättade om "The Jesus People" i Bugbrouk. Vi blev mycket intresserade, och var gång vi var tillsammans med honom berättade han entusiastiskt om sina upplevelser i England. Vi tänkte att det må ju vara något gott med det, vi måste åka över och se. Jag jobbade som försäljare på en firma, och därifrån fick jag en extra belöning så vi fick råd att köpa två flygbiljetter.

Du måste ha varit en utomordentligt duktig försäljare, eftersom du fick belöning!

— Nej, jag tror att det var Guds sätt att hjälpa oss att komma iväg, för annars hade vi aldrig haft råd att åka. Vi hade det ganska stramt ekonomiskt för vi ville inte att Steffie skulle lämna våra tre barn för att jobba.

Så kom vi då till Bugbrouk på besök för första gången, i december 1982. Vi hade hotell i London, så vi tänkte vara här de första tre dagarna och tre dagar i London. Men vi kom först hit, och blev kvar veckan ut, vi kom aldrig till London.

Steffie, kan du berätta om ditt första intryck då du kom?

— Det var mycket märkligt. Allt var annorlunda än vad vi var vana vid. Jag var helt överväldigad av Guds kärlek. Alla var så välkomnande, de ville visa oss runt, hjälpa oss tillrätta, och de var intresserade av att höra var vi kom ifrån, vad vi hade för bakgrund. Vi bodde på "New Creation Farm" en vecka och sedan åkte vi tillbaka till Köpenhamn. Vi var tvungna att resa tillbaka så snart därför att några av våra vänner passade våra barn, vi hade bara med oss Joakim som var tre månader då. När vi kom hem så visste vi att vi gärna ville återvända, det var mest Jens-Erik som sa att han absolut ville se det en gång till.

Du var lite mer tveksam, varför då?

— Det har alltid varit Jens som varit mest intresserad av att bo tillsammans med andra och att ge allt. Jag har varit mer tillbakadragen. Jag tänkte att det skulle bli svårt att vara tillsammans med andra människor hela tiden, jag var rädd att mista gemenskapen med Jens-Erik. Jag fann det svårt att behöva dela kök och husligt arbete med de andra. Jag trodde att jag skulle mista något.

Tycker du att du har mist något?

Inte nu. Det var mycket svårt i början då vi var här. Då vi kom för tre år sedan kunde jag inte tala engelska och jag förstod inte vad som hände runt omkring mig. Det var svårt. Allt var nytt och jag kunde inte språket. Vi hade kommit med fyra koffertar, det var allt, och vi hade lämnat våra vänner och familjer.

Jens-Erik, kan du berätta om reaktionerna då ni kom tillbaka till Danmark efter ert besök här, och berättade att ni skulle flytta till England. Flytta in i en kommunitet, sälja bort det ni har. Hur reagerade föräldrar och arbetskamrater och vänner?

— Reaktionen var allvarig. Särskilt Steffies familj förstod överhuvudtaget inte att det skulle vara nödvändigt att sälja det man hade. Man kunde väl vara en god kristen, även om man bodde för sig själv, i sin egen lilla

forts. sid. 22

Buenos Aires, huvudstaden i Argentina är en världsmetropol med sina åtta miljoner människor. Kommer man dit har man ingen känsla att det är en del av Sydamerika. De flesta människor man möter på stans gator är ljusa, välklädda och — stressade. Det är som om det skulle vara vilken storstad som helst i exempelvis Europa.

I den staden arbetar Augusto Eriksson, svenskättling som bott i Argentina i hela sitt liv. Namnet är svenskt med undantag av en latinisering av det svenska namnet August.

Augusto Eriksson är inte helt okänd för många av maranatavännerna. För ungefär åtta år sedan besökte han faktiskt maranataförsamlingen i Stockholm. Då kom han inte som förkunna-

re och predikant, utan som musiker. Han ackompanjerade Juan Carlos Ortiz — en känd förkunnare — då han besökte olika församlingar i Stockholm.

Vid den tiden studerade Augusto svenska för att bättre kunna förstå och kommunicera med människor i det land där han har sina rötter. Men ändå föredrog han att tala spanska då han gjorde ett besök i musikstudion i Stockholm där Christina Imsen höll på att spela in sin spanska kassett. Augusto spelade piano och orgel och medverkade på det sättet att göra kassetten. Dessutom medverkade han med sång. I pauserna talade Agneta Orellana med honom och MR publicerar en del av deras samtal.

Du talar om att det är skör-

detid för Argentina. Men nu är det väl så att du i många år varit med om ett omfattande sättningsarbete. Hur länge har du predikat evangelium?

— Jag blev omvänd när jag var 14 år. I 54 år har jag sedan levt och arbetat för Herren. 40 av de åren har jag arbetat helt i evangelii tjänst i Argentina. Jag har ju haft förmånen att besöka några andra länder under de här åren, men mesta tiden har jag varit i Argentina.

— Nu är jag pastor i en stor församling i Buenos Aires. Förutom mig finns det åtta pastorer till. Församlingen har under de senaste tio åren vuxit väldigt snabbt. Gud har gett oss väckelse i Argentina. Jag tror att Gud fäst sina ögon på Argentina och gett oss en särskild besöksperiod. Inte för att vi är

bättre än andra människor, men genom Guds nåd.

— 1976 hände det något speciellt. I två års tid innan hade Gud arbetat bland de troende, förvandlat och korrigerat våra liv, skickliggjort oss och gett oss kunskap om Gud och hans väg. Vi samlades först till bön, lovsång och tillbedjan.

— Nu har församlingen över två tusen människor och växer fortfarande snabbt. Det är en väckelse som nu sveper över hela landet och även påverkat länderna runt omkring.

— Det började med att Herren kallade en broder som då varit frälst i fem år (Carlos Anacondia) att under en tid arbeta med evangelium. Det var en man som varit mycket framgångsrik i sina affärer och som nu började att predika evangelium.

Augusto tillsammans med sin fru på trappan till deras hem i Buenos Aires. Foto: Agneta Orellana.

SKÖRDETID

Man samlades i all enkelhet till små kampanjer. De första mötena besöktes av ungefär tvåhundra personer. Så småningom strömmade alltflera människor till och man reste vidare till större orter. Nu när det är konferens eller kampanjer samlas ungefär åttatusen människor varje dag. De kommer oavsett huruadant vädret är — regn, solsken, värme eller kyla spelar ingen roll. Man kan stå i 4-5 timmar för att ha möjlighet att lyssna till evangelium.

— Budskapet är ett enkelt evangelium och människor i tusental blir frälsta i varje kampanj.

— Många under sker och jag har sett många exempel på hur Gud botat människor. Ofta är det helt ofrälsta människor som får uppleva sådana under. På det sättet får de tro att Gud finns och att han kan hjälpa.

— Vi upplever verkligen att det är skördetid. Församlingarna fylls hela tiden av nya troende som ska tas om hand, undervisas, uppbyggas och skickliggöras för att vara med och sprida evange-

lium vidare.

Argentina är känt för att ha en intolerant inställning — man accepterar inte olik-tänkande, i varje fall inte i politiskt avseende. Många har fängslats, torterats och dödats för sin politiska upp-fattning. Augusto fortsätter lite försiktigt när han tillfrå-gas om hur stor frihet man har att predika i församling-arna.

— Det har varit svåra tider och framförallt svårt att tala politiskt. Det fanns många restriktioner. Men under he-la tiden jag arbetat har det funnits frihet att predika evangelium. Inte på samma sätt som nu, men vi har all-tid haft frihet att predika.

— Nu, med den nya rege-ringen, kan jag säga att vi har total frihet att förkunna evangelium.

— Och det sker väldigt

Agneta Orellana och Augusto Ericsson utanför SAS-kontoret i Buenos Aires.

I ARGENTINA

— Vi upplever att det är skördetid. Församlingen fylls hela tiden av nya tro-ende. Många under sker, då Gud botar och helar människor.

— Ofta är det helt ofrälsta människor som får uppleva att Gud griper in. De får tro för att Gud finns och att han vill hjälpa dem.

Augusto Ericsson, pastor i en församling i Buenos Aires, berättar om väckelsen som går fram över landet.

Intervjun gjordes av AGNETA ORELLANA i en musikstudio i Stockholm där Augusto medverkade som pianist i en skivinspelning med Christina Imsen.

många omvändelser. Vi hoppas att det ska fortsätta för ännu finns det många som inte känner Herren.

Avancerad teknologi

Landet har en högt utvecklad teknologi och det kan i vissa fall få negativa återverkningar på människors sätt att se på olika frågor. Givetvis finns det i ett sådant land liknande problem som dem vi har att brottas med i Europa och kanske speciellt i Sverige.

Kan församlingen hjälpa människorna praktiskt i konkreta situationer när det handlar om abort till exempel? Finns det möjlighet att ta hand om mödrarna och barnen i en aktuell situation?

— Givetvis tar vi hand om människor med olika problem. Det kan handla om relationer, skilsmässa, hjälp med arbete eller bostad etc. Abortproblematiken finns, men inte på ett så allvarligt sätt som i Europa.

— Men det Gud gör ibland oss har djupa återverkningar på människorna, det ser vi dagligen. Gud vill återupp-rätta familjen. Där har vi sett underbara exempel på hur splittrade familjer blivit åter-förenade efter frälsnings-upplevelsen. Gud vill ju ena — först och främst familjen, på samma sätt som han vill att Guds folk ska bli ett.

Christina Imsens spanska insjungningar har blivit mycket väl mottagna i Argentina, som naturligtvis i många andra länder.

— Många av sångerna är ju kända och människorna kan dem. Sedan finns det ju många nya sånger på kassetterna och människorna tycker mycket om Christinas sång.

Har du någon hälsning som du vill framföra till MR:s läsare?

— Eftersom min far var svensk känner jag mig väldigt besläktad med det svenska folket. Så hälsa till svenskarna. Vi ber mycket för Sverige och hoppas att ni också ber för oss. Vi har mycket att göra just nu.

— För övrigt är ni välkomna att se vad Gud gör i Argentina, avslutar Augusto Ericsson.

Rapport från sommarens första tältmöten

Text: BIRGITTA JOHANSSON

Det är måndagsmorgon, den 2 juni dagen efter det sista tältmötet. Jag sitter på balkongen och lyssnar till fåglarnas sång och känner en djup glädje och tacksamhet välla fram inifrån. "Det är du Jesus Kristus, det är du. Det är du som älskar mig, det är du som bevarar mig, Det är du Jesus Kristus, Det är du".

Vi var väl lite undrande hur det skulle gå. Börja tältmöten den 17 maj i år när vintern aldrig syntes vilja släppa sitt grepp för sol och värme. Och visst var det ganska kyligt en del kvällar, men ett värmeaggregat höll värmen i tältet mycket bra. Ingen behövde frysa.

Som inbjudare och arrangör för tältmötesserien stod maranataförsamlingen i Örebro med Gunno Andersson i spetsen.

Många syskon från olika platser kom till vår hjälp. Majken och Folke Jakobson med sina barn kom och stannade hela tiden och var till stor glädje för oss, inte minst på de många torgmöten som Folke troget samlade ihop och drog iväg oss till dag efter dag. Till glädje för många och förtret för några av de som jäktade fram mel-

lan butiker och arbeten.

Pingsthelgen hade vi besök av Jan Egil och Lill Hafsa, våra kära syskon som kämpar på den andra sidan om gränsen till Norge. Vidare Per Arne och Christina Imsen, Robin Widén tillsammans med syskonen från Ljungsbro, Tage Johansson tillsammans med syskonen från Göteborg. Så även Gustaf Jillker, Ulla Näsholm, Martin Johansson och Irene Dahlberg från Stockholm. Senare även bl a Kjell och Inga Lill Hägerman, Runo Strömmare och sista helgen även Märta Berg-Strömmare.

Alla har med sina olika gåvor och tjänster predikat, vittnat, sjungit och profeterat till uppbyggelse för många, som fick möta Gud och inspirerades till att ta nya steg i tro på Gud och till vidare efterföljelse. En del möten var det rentav svårt att avsluta för ingen ville gå hem. Lovsången steg mot skyn och tacksamheten över Guds dråpliga gärningar var stor.

Måtto för serien var "En framtid och ett hopp". Och mycket av det vi fick lyssna till, handlade just om detta.

Det är ju de som mött Je-

sus Kristus som har en framtid och ett hopp trots att man ser hur profetorden om att "jorden slites ut som en klädnad" bokstavligen går i uppfyllelse. Men trossvisst ljöd sången "Det ljusnar nu, Det gryr till dag".

Syskon vi ser fram emot vad Gud vill göra denna sommar. Låt oss ställa våra lemmar i hans tjänst och inta nya områden. Vi kämpar vidare tills Jesus kommer och avblåser striden.

Gud använder vem han vill

Text: JAANA KARJALAINEN

— När Gud tar ut ett redskap letar han inte efter mänskliga förutsättningar, eller putsar på fasaden. Han ser om det finns ett hjärta som är förkrossat och vill tjäna honom!

Det beror inte på budbärarens otadlighet i första hand. När Gud tar ut ett redskap börjar han inte med att plocka fram alla goda och bra egenskaper (även om dessa kanske finns) eller att putsa på fasaden. Han letar inte efter mänskliga förutsättningar. Han ser efter om det finns ett hjärta som är förkrossat och som vill tjäna honom. Gud bygger inte sitt verk på mänskliga förutsättningar.

Men om du är förkrossad och ödmjuk kan han använda dina goda egenskaper, de gåvor som du har och som du får när han får ta hand om dig. Skulle han börja med att låta dig utveckla dina egenskaper på egen

hand vem skulle då få äran? Är det inte stor risk att du skulle frestas till högmod?

Förvånas inte över att Gud använder vem han vill för att den översvinnliga kraften ska befinnas vara hans. Gud har köpt dig med sin sons dyra blod. Du tillhör skapelsen, du är hans. Men du har också möjlighet att förneka detta och gå din egen självvalda väg. Gud är ingen diktator. Han har gett dig en fri vilja. Du har din själ i din hand.

— Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv. (Joh. 3:16)

JESUS — GUDS OFFERLAMM

Dikt: CHRISTINA IMSEN

Kunde du gå till korset
bortföras som ett lamm
Låta de vassa spikar fästas mot trädets stam
Genom de ömma händer
som mången plågad rört,
Genom de fötter som dig
till nöden så ofta fört.

Lida dig genom smärtan när korset sakta höjs
Tyngden som vidgar såren
ditt huvud som stilla böjs.
Kunde du utav kärlek offra dig så för mig
Jesus frimodigt ber jag:
"Inneslut mig i dig".

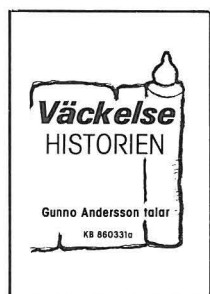
NYA KASSETT- BAND! **Pris 40:-st**

KB 860330c
Gunno Andersson
undervisar

KB860330a
Per-Arne Imsen
undervisar

KB860331a
Gunno Andersson
undervisar

KB860331b
Per-Arne Imsen
undervisar

Orderadress: MRM Box 344, 101 24 Stockholm

Bilmekanikern som bytt yrke och blivit bagare. Här tillsammans med Ulf och Siri.

Lilla Bageriet har vuxit

De som bodde i kommuniteten på Humlegården bestämde sig för att starta ett bageri. Ingen av dem hade erfarenhet av liknande arbete.

Det uppvägdes mer än väl av deras ambition att *tillsammans* göra något — dels för att försörja sig, men också för att nå ut till människorna.

Varje kund — en frälsningskandidat; det var inställningen redan från början.....

Nu har det gått några år och man har växt ur bageriet där man började. Numera har kommuniteten ett annat bageri och är i stort sett enda leveransbageriet i Örebrotrakten.

Text: ULLA NÄSHOLM

Lite utanför själva stadskärnan ligger maranatafolkets bageri i Örebro. Det är en solig försommardag när vi hålls på där. Bakom den täta bersån sitter bagarna och dricker sitt förmiddagskaffe. Pausen kunde förlängas utomhus idag på grund av det vackra vädret.

Det är Solveig Helmner och Marita Leijonhufvud som står för bakningen idag. De väger upp degbitar och rullar ut i kakor. Novis i bageriet är idag Monica Andersson som ska lära sig baka för att kunna rycka in vid behov.

Den gula bageribilen står på plats utanför bageriet och Kjell Hellström som sköter om transporterna håller på att lasta ur de tomma backarna efter att ha varit runt med bröd till de olika kunderna.

Det pinglar i klockan ovanför dörren när en kund kommer in. Det är en ung man, klädd i tennisskor och shorts, som vill köpa wie-

nerbröd. Ljudet av klockan tränger in i bageriet och man kan gå in i butiken för att betjäna kunderna. Dörren knarrar lite och golvet lutar en aning. Det ser onekligen gammaldags och lite charmigt ut.

Vid telefonen i bageriets lilla kontorsutrymme står Bengt Larsson och konferrerar. Det är Bengt som förestår bageriet. Förut arbetade han som systemprogrammerare. Det är klart att det är stor skillnad mellan de olika arbetena. Men Bengt trivs med sitt arbete som bagare, även om han säger:

— Det var nästan ett misstag att jag började baka. Jag skulle bara hjälpa till någon dag i veckan, men ganska snart blev det heltid.

Bengt blev frälst -77 och flyttade in på Humlegården -78. Han hade i sitt arbete varit med att bygga upp datasystemet där han arbetade förut och det blev svårt att hitta en ersättare när han slutade.

— När jag blev frälst blev det en konflikt mellan arbetet och frälsningen. Jag var liksom aldrig ledig, alltid tog jag med mig jobbet. Efter något halvår slutade jag därför mitt arbete och flyttade så småningom in på Humlegården.

— Tanken på storfamiljen hade ju arbetat inom mig och det var ganska naturligt att jag flyttade in i kommuniteten.

Trivs i bageriet verkar också de andra göra. Det är inte någon som på något sätt sysslat med liknande arbete förut. *Greger Leijonhufvud* hade i många år arbetat som keramiker, *Kerstin Fredriksson* är undersköterska och *Solveig* och *Marita* är båda förskollärare. De bakar inte alla dagar utan de sistnämnda har hand om stor del av undervisningen av barnen i Pilgrimsskolan. När bageriet startade för sex år sedan var det *Bengt Lindroos* som kom att före-

— När jag flyttat in i kommuniteten på Humlegården tänkte jag börja med att reparera storfamiljens bilar. Det var alltid några som var i behov av översyn och genomgång.

— Så frågade *Per Arne Imsen* (som då förestod kommuniteten) om jag inte kunde tänka mig att ta hand om ett bageri.

Storfamiljen hade länge funderat på att börja en firma av något slag. Tanken var ju att arbeta tillsammans och att överskottet av både tid och pengar skulle gå till evangelisation och mission.

Man var öppen för olika förslag och att det blev just ett bageri verkade först vara rena slumpen. *Per Arne* hade sett en annons om ett ba-

geri som var till salu. Det måste vara något för kommuniteten tänkte man. Efter en del förhandlingar enades man om ett hyggligt pris och så övertog kommuniteten bageriet.

Och så kom det sig att bilmekanikern och reparatören började baka på heltid. Det gick så bra för *Bengt* att han efter en tid då han fick hjälp av kvinnorna i kommuniteten, klagade över att han måste 'avhusmorisera' dem först. Det var ju inte riktigt samma sak som att vispa ihop en sockerkaka hemma i köket.

Fyra timmars lärotid

Och det fick också *Bengt* lära sig. Stolt över sina nyvunna kunskaper skulle han de-

deg på 10-liter tyckte vi nog att den var väldigt stor. Men nu handlar det om helt andra dimensioner.

Nya kunder fick man genom att ha försäljning på torget eller gå runt i affärer och erbjuda sina produkter. Det var nya grepp när det gällde marknadsföringen. Men orsaken var inte alls en särskild känsla för marknadsföring eller annonsering. I varje fall inte *bara* det. Med i bilden finns också hela tiden en önskan och vilja att evangelisera. Varje kund är en frälsningskandidat som det gäller att nå.

Genom arbetet nådde man människor och fick samtidigt sin försörjning. Att hinna få mera tid till evangelisation var ju orsak till att många flyttat in i stor-

Ovan: Britta Hellström bakar småfranska.

T.v: Kjell Hellström sköter brödleveranserna. Foto: HELLSTRÖM

stå det. Inte heller han hade någon erfarenhet av bakning. Han hade arbetat som reparatör på lantbruksmaskiner. Steget att bli bagare verkade vara långt.

monstrera sina färdigheter för sin fru, *Elisabeth*. Det blev inte alls som han hade tänkt sig. Det gick helt enkelt inte bra alls.

— Det var ju så trångt i köket och allt var så smått. Jag får nog hålla mig till den mer rationella delen av bakningen, tror jag.

Fyra timmars lärotid fick *Bengt* innan han började på allvar. Men de timmarna var väl använd tid och han fick många värdefulla tips. Recept "ärvde" man efter bagaren som varit där förut.

— Det är klart att några misslyckade degar blev det väl i början, men allt gick ändå ganska bra, tycker jag. Första gången vi gjorde en

familjen. Man ville tillsammans förverkliga ett nytestetligt församlingsideal och målet var att vinna människor för Jesus Kristus.

Nu har man en gemensam firma och ett arbete som man hjälps åt med. Det är också bageriet som är ryggraden i ekonomin för kommuniteten på Humlegården.

Givetvis är det mycket arbete och stora ansträngningar som ligger bakom att det nu finns ett fungerande bageri. Arbetet är hårt och slitsamt och med långa arbetsdagar. Men det finns kamratskap och arbetsglädje och man ställer upp för varandra. Det är bakning.

forts. sid. 22

JESUS ÄR HERRE

forts. fr. sid. 7

den dagen Herren kommer. Vid Kristi tillkommelse skall de som hör honom till göras levande. Men det är inte slut än, det här var bara inledningen. Det heter i vers 24:

"Därefter kommer änden, då när han överlämnar riket åt Gud och Fader, sedan han från andevärldens alla furstar och alla världigheter och makter har tagit all deras makt. Ty han måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter. Sist bland hans fiender bliver ock döden berövad all makt; ty allt har han lagt under hans fötter".

Så går vi till Upp 20:4-6:

"Dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år. Detta är den första uppståndelsen. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen, över dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren." Så har alltså skriften talat om inte bara vad som kommer att ske, utan också när det kommer att ske, inte i årtal men i proportion och i avseende till andra händelser som är mycket avgörande. Kristus som förstlingen, det har ägt rum, därefter de som vid Kristi tillkommelse hör honom till görs levande. Bibeln säger här att det handlar om en speciell skara.

"Och jag såg troner stå där, och de satte sig på dem, de åt vilka gavs makt att hålla dom. Och jag såg de människors själar, som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds skull och som icke hade tillbett vilddjuret eller dess bild, och icke hade tagit dess märke på sina pannor och sina händer". (Upp. 20:4)

Drabbas av vilddjuret

Kom sedan och säg att vi inte skall drabbas av vilddjuret! Det handlar ju om dem som *inte har tillbett vilddjuret* eller tagit dess märke på sina pannor och sina händer. *"Dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år."* Detta är den första uppståndelsen, som alltså äger rum innan Kristus upprättar ett rike av fred, rättfärdighet och rättvisa på jorden. Och det som inleder den här är detta som vi läste i 1 Tess. att han kommer hit ner från himmelen. Innan han kommer ner till jorden äger det rum att de som har dött i tron på Jesus Kristus skall uppstå och vi som då ännu lever skall bli förvandlade, vi skall överkläda oss härlighetskroppen.

Det här är så ofattbart, att människorna tycker det är galenskap. Tänk, när kristna förlorar det här, när de som tror på Jesus börjar tappa bort sanningen om hans tillkommelse. Det är för dem någonting som ligger långt, långt borta. Man planerar för sitt liv här på jorden och det finns inget utrymme alls för den evighet

som ligger framför.

Det skall alltså ske ännu en uppståndelse efter de tusen åren. Det heter i Upp. 20:11-15:

"Och jag såg en stor vit tron och honom som satt därpå; och för hans ansikte flydde jord och himmel, och ingen plats blev funnen för dem. Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen och böcker blevo upplåtna. Och jämväl en annan bok blev upplåten, det var livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, på grund av det som var upptecknat i böckerna. Och havet gav igen de döda som voro däri, och döden och dödsriket gävo igen de döda som voro i dem, och dessa blevo dömda, var och en efter sina gärningar. Och döden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön, detta den brinnande sjön, är den andra döden. Och om någon icke fanns skriven i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjön".

Det är ingen överhettad hjärna som har producerat de här tankarna och skrivit ner dem. Bibeln säger att det är en uppenbarelse från Jesus Kristus, som genom änglar blev överlämnad åt profeten Johannes när han satt ensam på ön Patmos. En gammal man; det var ingen hetsporre, utan det var en gammal man på nittio år, som tog emot budskapet. Det fanns två sidor här. Vi möter delvis en negativ sida i det vi kallar för påskens budskap, detta att Gud tillåter att hans egen son hängs upp på ett kors. Korset är ju en bild på förbannelsen, en bild på domen över mänskligheten, och där skulle det ha slutat om det varit mänskligt. Men nu var det inte en vanlig människa, utan det var Guds egen son, Jesus Kristus. Och han uppstod från de döda. Har du och jag gjort oss förtjänta av det här? Är detta våra tankar: "Ja, det här är vi sannerligen värda, för att vi kämpat och arbetat". Nej, jag tror inte vi har den hurtfriska inställningen utan vi upplever att det är nåd, ofattbar nåd från Jesus Kristus. Bara det att vi får kallas Guds barn, vilket vi också är. Tänk att Gud tar hand om oss, vi som genom vår synd, vår otro har förpassat honom bort ifrån oss, genom detta kärleksunder, att han sänder sin egen son, Jesus Kristus, som ödmjuka sig och inte längre räknar jämlikheten med Gud som ett byte, utan utblottar sig själv fullständigt när han blir människa. Han är villig att inte bara *ta på sig* alla människors synd och missgärning, utan *blir gjord till synd*, för din och min skull och för att kroppen blev gjord till synd så måste Gud fördöma den. Men ära vare hans underbara namn, när han uppstår möter vi någonting nytt. Det är några händelser i evangelierna som passerar revy. Vi möter Maria, som gråtande går där i ortagården och funderar. Var har de gjort av Jesus? Hon stöter på en man som hon tror är ortagårdsmästaren, "var har de lagt Jesus?". Hon hade varit med när man lade in honom i den nya graven, hon visste precis. Hon hade sett stenen och

vakterna som hade placerats där och när hon kommer dit den första dagen i veken, så finner hon redan i daggröningen att graven är tom. Hon tror att någon har stulit honom! Han är ju borta! Men vid samtalet med den hon tror är ortagårdsmästaren känner hon plötsligt igen rösten, som säger: "Maria!" Hon blir varse, det är ju Jesus. Han är uppstånden! Men Jesus säger: "Rör inte vid mig, jag har ju ännu inte farit upp till min fader, jag har ännu inte burit fram det offer som jag har givit".

Bakom låsta dörrar

På aftonen samma dag hittar vi lärjungarna bakom låsta dörrar i fruktan för judarna, eftersom de hört kvinnoprädet som hade berättat att Jesus var uppstånden. Men så kommer Jesus. Det var ingen som knackade, det var ingen som öppnade dörren, helt plötsligt stod han där bara. Var det en vålnad? Nej, en vålnad har inte kött och ben som ni ser att jag har, sa Jesus. Han var verklig! Och för att bevisa att det var sant började han äta och dricka tillsammans med dem. Vilken sensation! Vilket under! Veckan senare kommer Jesus igen, då är också Tomas med, det var han inte förra gången. Trots att Jesus inte var närvarande vid deras samtal när man berättade om vad som hade hänt, så visste Jesus redan vad som hade sagts. "Tomas, titta här, se mina händer, se här i sidan, märkena i fötterna". Han blir överväldigad över det han får se. Tänk, att detta inte är förbehållet Jesus, utan någonting som Gud har tänkt om dig och mig.

Vi går tillbaka till 1 Kor. 15:35-36:

"Nu torde någon fråga: 'På vad sätt uppstå då de döda, och med hurudan kropp skola de träda fram?' Du oförståndige! Det frö du sår, det får ju icke liv, om det icke först har dött."

Man sår ju inte strån med ax, nej, det är bara korn som man myllar ner i jorden och bonden vet att när han har sått i rätt tid och gjort enligt alla regler, så har han bara att vänta. För där nere i marken, i värmen, i mörkret, äger ett under rum. Det sker någonting, som vi tar för givet, men som egentligen är ett stort under. För lite senare börjar det spira, det kanske bara har gått tre veckor när vi får se hur det börjar komma upp små spröda, gröna skott. Och framåt hösten ser vi sådesfälten stå där, det har växt upp, kornen har blivit strån med ax.

"Och när du sår, då är det du sår icke den växt som en gång skall komma upp, utan ett naket korn, kanhända ett vete-korn, kanhända något annat. Men Gud giver det en kropp, en sådan som han vill, och åt vart frö dess särskilda kropp". (1 Kor. 15:37-39) Så ger han exempel här: "Så är det ock med de dödas uppståndelse; vad som bliver sått förgängligt, det uppstår oförgängligt. Här sås en själisk kropp, där uppstår en andlig kropp". (vers 42) Så visst som det finns en själisk kropp, finns det en andlig. Hur många

gångar har du läst det där: en själisk kropp? Har du reflekterat över vad det är för något? Det står så här: *"den första människan, Adam, blev en levande varelse med själ"*. Vad är det för någonting? Är det en själisk kropp? Ja, det är det. Han blev en levandegörande ande. Alltså är din och min personlighet fröet som bäddas ner för att kunna återuppstå. Det är inte den här kroppen för den tillhör förgängligheten, men det finns någonting innanför skalet, innanför kroppshyddan, som är av evighet och som är själva fröet som en gång kommer att stiga upp med en ny kropp, inte en *annan* kropp, men en *ny*. Det finns alltså ett samband mellan uppståndelsekroppen och den nuvarande. Det är ju det som är själva undret, att det finns någon som kan hålla atomerna tillsammans. Det heter: *"De som har dött i tron på Jesus Kristus skall uppstå igen"*. Det finns samband trots att det kan vara årtusenden emellan så är det en ny kropp men samma personlighet. Gud har tänkt på varje detalj, på precis varenda detalj. Det betyder att vi inte är begränsade till tiden utan ska fortsätta tjäna i den tillkommande världen. Vi är andliga varelser, skapade av Gud för att ha gemenskap med honom, inte bara en kort tid på kanske åttio, nittio år utan det finns ett evighetsperspektiv som måste finnas i vår ryggmärg så att vi inte blir duperade av de ting som är i tiden. Vi vet att det vi kämpar för, och förkunnar är av evighet, det är Guds eviga evangelium. Därför kan vi veta att vi har en framtid som vi icke bör frukta för även om vi förstår av skriften att den här jorden, tidsåldern, och tingen är överlämnade åt förgängligheten. Men det finns också ting som är bestående i evigheten, böcker i Guds egen 'databank'. Datan är en dålig bild, men där finns allting tillgängligt. Och det kusliga resultatet är detta: De människor som uppstår, uppstår till dom. De skall alla göras levande, hur det än har gått och hur det än har varit. Men den uppståndelsen är ingen ljusets uppståndelse, det är inget iklädande eller överklädande av någon härlighetskropp, utan en uppståndelse till mörker, dom och straff. Den dagen är människans synder fullt tydliga och läsbara, hon har inte längre någon kropp att gömma synden i och lura sig själv och sin omgivning. Då står hon där, helt övergiven, naken och uppenbar inför Jesu genomlysande ögon. Det är klart att man vill skämta bort det här, när man står inför sanningen om sin egen uppbyggnad och funktion.

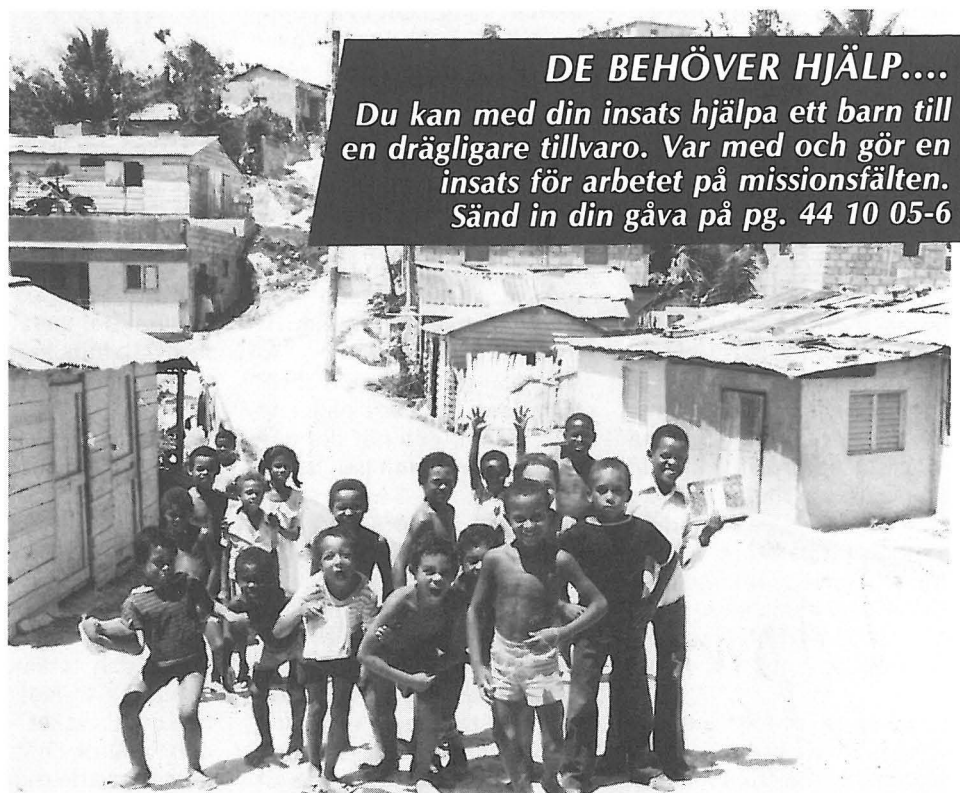
Vi är Guds barn

Men detta är ju den negativa sidan, det finns ju en härlighetssida; vi skall få vara tillsammans med Jesus Kristus! Det finns en möjlighet att få uppleva Guds kärlek, härlighet och ljus. Vi är Guds barn, men vad vi skall bli är ännu inte uppenbart, nej, det har ännu inte kommit fram i synligt mått. Dock, vid den första uppståndelsen när Jesus återkommer ifrån him-

melen, då skall de döda uppstå, prisat vare hans underbara namn, och ikläda sig en härlighetskropp. Vi som då ännu leva skall förvandlas i ett enda nu, vi hinner inte tänka en tanke förrän det är ett faktum, så snabbt går det. Ett enda nu, och så är vi hos Jesus i luftthimlen. Vart tar vi sedan vägen då? Ja, det är en delikat fråga. Han var ju på väg ner från himmelen och han ska fortsätta ner till jorden, och man skall få se honom som man har stungit. När han kommer med makt och härlighet, och alla änglar tillsammans med honom, då skall han fängsla vilddjuret och det politiska systemet skall inordnas under honom. Den falske profeten, antikrist, den religiösa, avfälliga kyrkan detta system skall tillintetgöras. Och satan, den gamle ormen, djävulen, skall fängslas. All hans makt skall tas ifrån honom, han är fullständigt besegrad. Det blev han redan på Golgata, men han har makt genom att människan ger honom sådan, hon är lojal mot honom och genom hennes starka stöd har han fortfarande makt. Men det kommer en dag då han skall fängslas för tusen år. Då skall Gud först döma nationerna för deras handlingssätt mot Israel. Sedan börjar det nya riket på jorden, med Jerusalem som huvudstad och Jesus som konung. Och församlingen, ja, var är den någonstans? Jo, vi kommer att ha samma funktion som änglarna har idag, vi kan likt Jesus komma ner bland människorna, äta och dricka tillsammans med dem, men vi är helt oberoende av tid, rum och materia från den stund vi blivit förvandlade. Det finns alltså en underbar framtid för församlingen, för individen. Jesus har dött för dig och mig, individuellt. Denna död innebar att vi blev befriade ifrån Adams synd, skuld och dom och ger oss möjlighet att genom uppståndelsen uppleva rättfärdiggörelsen i våra liv. Det enda

som skiljer människan ifrån den erfarenheten, är hennes otro, den personliga otro. Från det att Jesus kom kan ingen skylla på Adam längre. Det behövs inte heller några barndop eller nöddop, då barnen tillhör Guds rike. Det är först i den stund man är medveten om rätt och fel som Guds dom kommer, då behövs frälsning, då behövs försoning för den enskilda människan. Det kan alltså ske vid många olika åldrar, beroende på vilken kunskap man har. Men nu vet vi att Kristus har uppstått ifrån de döda såsom förstlingen av de avsmnade. Prisat vare hans underbara namn! Hans död och uppståndelse har fått en så underbar genomslagskraft att vi idag kan uppleva våra synders förlåtelse. Vi lever ett nytt liv i gemenskap med Jesus Kristus. Och nu väntar vi på den dagen, då han skall uppenbara sig från himmelen, och vi skall vara med om fantastiska ting som Gud har lovat i sitt eget ord. Jesus är värdig lov och ära! Det är ju det man sjunger i himmelen om Jesus — han är värdig allt lov, all pris och all ära, makten tillhör honom.

Har du läst om dem som faller ner vid tronen och ropar: "Helig" om Jesus? Ser du Lammet som vandrade där när Johannes grät bittert över att ingen förmådde att öppna bokrullen och bryta dess insegel? Men grät inte, lejonet av Juda stam förmår att öppna bokrullen! Han har nämligen köpt alla människor åt Gud med sitt blod. Jorden är friköpt, människan är friköpt och satan är besegrad. Vad ska vi göra? Jo, vi ska göra det Jesus sa: gå ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat. Det är vår uppgift. Vi skall proklamera att Jesus är Herre. Han har besegrat alla inte bara för tiden, utan vi ser att det går en linje rakt in i evigheten som Gud har bestämt om dig och mig. Ära vare hans underbara namn!

KALLAD TILL...

forts. fr. sid. 13

värld. De förstod överhuvudtaget inte. Mina föräldrar tog det lite lugnare. Jag har fem syskon så även om jag reste iväg så skulle de ändå ha några av sina barn omkring sig, men Steffie är enda barnet.

Blev du anklagad för att inte tänka på din familj?

— O, ja. Jag fick titt och tätt höra att jag handlade över huvudet på min fru och mina barn, att jag skulle dra dem ut i olycka.

Jag förstår att det här beslutet måste ha föregåtts av en ganska lång kamp, det handlar ju om många ting, det handlar om relationer till föräldrar osv. När du hade beslutat dig, och sedan mötte det här motståndet inför uppbrottet, blev du osäker då?

— Nej, det gjorde mig inte osäker, det gjorde mig ännu mer överbevisad att det var Guds vilja, för när Gud leder oss sina vägar kommer vi alltid att möta motstånd, kritik och kamp.

Menar du att det är en del av det kristna livet?

— Ja, det tillhör det kristna livet att möta motstånd. Om vi inte gör det så är vi inga sanna kristna. Den sanna församlingen kommer alltid att bli förföljd.

Så flyttade ni då hit, efter att ha varit på besök ytterligare en gång.

— Ja, vi åkte tillbaka tre månader efter det första besöket, i april 1983. Vi stannade i tio dagar och efter de dagarna var jag överbevisad att det var Guds vilja att vi skulle flytta till England. Jag satte upp ett mål i tro att vi skulle flytta in senast den 15/6. Vi anlände den 15/6!

— Vi flyttade in i ett kommunitetshus nere i Northampton, där det bodde tio vuxna och åtta barn. Jag tror inte att jag visste riktigt vad jag gjorde. Allt var så annorlunda, och först sedan vi varit där ett par veckor kunde jag förstå vad som hade skett. Allt var så nytt och jag kunde som sagt inte tala engelska.

Så du hade jämt sjå med att försöka förstå vad folk sa till dig och få de dagliga ruti-

nerna att flyta.

— Jag tror att jag grät var-enda morgon de första fyra veckorna, jag grät och grät. Jag hade sådan hemlängtan och det är bara Guds nåd att jag orkade igenom det. Jag visste ju att det var vår plats att vara här. Om jag inte haft den övertygelsen hade jag aldrig klarat av det. Jag vet att vi skall var här och jag vet att även om det har varit svårt så har vi tillsammans upplevt att Guds välsignelse vilar över oss. Barnen kunde inte heller tala engelska då vi kom. Vår äldsta dotter Melina, började i skolan två månader efter det att vi kommit hit, och det har aldrig varit något problem med språket.

Nu har ni alltså flyttat hit upp till Leicester. Jens, kan du berätta lite hur dina dagar ser ut nu för tiden. Vad gör du?

— Jag arbetar i en av våra hälsokostaffärer. Vi har nio stycken som kallas "GOODNESS FOOD". Vi säljer hälsokost, grönsaker och frukt, vårt eget bröd, som bakas i vårt lilla bageri, vitaminer och mineraler.

Trivs du?

— Ja, jag tycker att det är mycket spännande. Jag har aldrig förut haft något att göra med hälsokost, det är något helt nytt. Men jag har lärt mig en massa spännande saker om det.

Steffie talade här om hur oerhört viktigt det är att uppleva Guds välsignelse över sitt liv. Vad har du att säga om det?

— Jag vill bara säga det att var gång jag har tagit ett nytt steg tillsammans med Gud, steg som har varit annorlunda än vad de flesta människor vill ta, och när vi har varit lydiga emot vår Gud, så har han välsignat oss över alla gränser.

Vad har ni för vision inför framtiden, när det gäller er egen familj och när det gäller komuniteten här, berättat!

— Om vi tar församlingen, komuniteten, först. Vi har sett på de tre år som vi har bott här, hur församlingen har vuxit. De senaste åren har den brett ut sig över stora delar av England. Vi har haft en liten grupp i Holland ett tag också, och jag tror på att det skall sprida sig ut

över Englands gränser. Vem vet om vi inte kan resa tillbaka till Danmark, tillsammans med några härifrån, och börja ett arbete där.

— Då vi först kom hit var det ca 500 personer i församlingen. Det är tre år sedan, och nu är vi ca 800. Det är fler och fler som vill flytta in i komuniteterna. Vi har också en del bröder och systrar som bor i sina egna hus, utanför komuniteten, men som är knutna till oss och kommer till våra möten.

Jens, vad tror du det är som gör att inte detta fungerar i Danmark?

— Jag tror att en av orsakerna är att det inte har funnits någon med en profetisk tjänst, som har vågat tala Guds ord så klart och pekat på den väg som Bibeln anvisar. Vi ser ju i Apg. 2 att konsekvensen av att man upplevt frälsning, dop och andedop, blev att man sålde det man ägde och hade allting gemensamt.

Men varför gör inte danskar-na det?

— Man försöker på allt sätt att bortförklara att det är meningen att vi skall leva på det sättet. Jag tror att det beror på att vi i vår gamla natur är själviska, och om vi lever oss själva till behag och odlar denna själviskhet, så kan vi inte bo tillsammans med andra människor.

Vet du om det har varit väckelse i Danmark någon gång?

— Det har funnits olika rörelser, men någon riktig väckelse har det inte varit de senaste hundra åren, så landet är ganska avkristnat.

Men det finns väl trots allt pingstförsamlingar i Danmark?

— Det finns en del pingstförsamlingar, den största av dem finns i Köpenhamn och har ca 1 000 medlemmar. Men det har stagnerat och är traditionellt.

Det här uppbrottet som ni har gjort rent socialt, tror du att det är nödvändigt för kristna att göra det? Att ge sig ut på vad man skulle kunna kalla för ett trons äventyr, ungefär som Abraham, man lämnar någonting och man vet inte riktigt vart man skall komma.

— Ja, då Jesus kallade lärjungarna sa han: *Följ mig*. Då lämnade de omedelbart sin fader, sin båt och sina nät, för att följa honom.

Så villkoren är inte annorlunda idag menar du?

— Vi är kallade till exakt detsamma idag, men många försöker att tunna ur evangeliet, göra det lättåtkomligt och billigt. Det är samma Jesus som idag kallar oss att gå den smala vägen tillsammans med honom.

Prenumerera på TIDNINGEN

Midnattsropet

LILLA BAGERIET...

forts. fr. sid. 19

packning, försäljning och leveranser som ska utföras och passa ihop så det inte behöver bli långa väntetider mellan de olika momenten. Och inga sura miner om det fattas någon — det är alltid någon som rycker in för att arbetet ska kunna slutföras till belåtenhet för alla parter.

För närvarande har man utvecklat bageriet och det är inte samma lokaler som för sex år sedan. Man har nu bytt till lite mer moderna lokaler och maskiner. Men kunderna är desamma. Människorna tycker om brödet och många nöjda kunder kommer varje dag för att kö-

pa sin morgonfranska. Det doftar så härligt nybakat i butiken och man går gärna några meter extra för att handla i bageriet. Men det är inte bara bröd man tillhandahåller. En traktat, tidning, bok eller en kassett med andlig sång finns också. Och ett personligt bemötande — en människa att tala med. Inte en präst eller funktionär utan en medmänniska!

En framtid och ett hopp, ropar traktaten från tältmötesserien ut. Det vill man visa på och förmedla kunskap om. Det är ju därför man lever och arbetar i komuniteten. En inriktning att leva efter Apg.2 så att människor kan se att man menar allvar med sin tro.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Arabiska: Fred 20.30 - 20.45

Spanska: Fred 20.45 - 21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00 - 8.30, sönd 9.00 - 10.00

Arabiska: Fred 17.30 - 18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BOTKYRKA/SALEM, 91,6 MHz: Månd 19.30 - 20.00, onsd 8.30 - 9.00, sönd 23.00 - 24.00.

Arabiska: Lörd 8.30 - 8.45

Spanska: Lörd 8.45 - 9.00

Postgiro: 26 99 46-0

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm

Gamla Bro Pilgrimshem hotell

Studio 8-kanals demo studio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vxl)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Tel: 019 - 964 72, kontor: 964 49

Mötestider: Onsd 19.30 Bonemöte, lörd 19.30

Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötes-

plats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriet med brödbutik:

Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz:

Tisd, tors o lörd 20.00 - 21.00

Onsd, fred o sönd 9.00 - 10.00

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00

Väckelsemöte. (Övriga möten se annons GP.)

Adress: Warfvingsska Villan, Apotekargatan 17

413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, GÖTEBORG, 94,9 MHz:

Torsd 14.45 - 15.45, fred 11.30 - 12.00,

17.15 - 17.45

Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobslund,

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

VÅRDA FÖRSAMLINGEN

forts. fr. sid. 4

Paulus, att han predikade *offentligt*, undervisade *hemma i husen* och förmanade *var och en särskilt*. Han hade i tre års tid umgåtts med församlingens vänner. Han hade gråtit med dem, och han hade bedit tillsammans med dem. Under och tecken gör ingalunda församlingens överflödig.

Det är tvärtom så, att under och tecken ställer ännu större krav på församlingens vård. Om den som vinnes genom förkunnelsen, genom proklamationen, genom demonstrationen när människor blir helade skall kunna följas upp och inte rinna ut i sanden, är det nödvändigt med verklig församlingens vård. På det området har vi gjort oss skyldiga till många försyndelser. Vi har alltför ofta lämnat människor

vind för våg och när ingen kom dem till mötes och bistod dem i kampen, gick de under. De föddes till bråd död. På detta område har vi ett stort ansvar. Brinnande vittnen utrustade med helig myndighet och blödande hjärtan för ett andligt faderskap kan förmedla överflödsliv och ge vård, så lokalförsamlingen växer upp till den maktställning Gud avsett.

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
- ☐ Jag deltar följande datum
- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag önskar bo i logement
- ☐ Jag bor i medfört tält

- ☐ Jag bor i campingvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

Kupongen sändes till Latorpskonferensen Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa. För information ring 019/964 72.

Namn: _____

Adress: _____

Postnr/postadress: _____

Tel: _____

AVSER

personer

Maranatafolkets **SOMMARKONFERENS** i LATORP 19-27 JULI '86

MISSIONS- o. VÄCKELSEMÖTEN • BÖN •
BIBELSTUDIER • SAMTAL • BRÖDSBRYTELSE

Dagligen 10.00. 15.00, 19.00

Medverkande: ARNE IMSEN direkt fr. Dominikanska Republiken, Victor Shefford fr. England, Noomi och Lilian fr. Nordafrika, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Gustaf Jillker, Kjell Hägerman, Folke Jakobsson, Per-Arne o. Christina Imsen, Tage Johansson, Hans Lindelöw m fl

- INKVARTERINGEN ORDNAS i logement i en skola strax intill eller i tält och husvagn på området.
- Besisningen ordnas i mattältet
- Vi tar inte heller i år ut några fasta avgifter för mat och husrum. Vi önskar lösa det genom personliga offer under konferensen. Kostnaden finns naturligtvis ändå, men utslaget per person blir det knappt 100 kronor om dagen.
- Vi kan sänka utgifterna för maten under konferensen om vi kan hjälpas åt att skaffa fram olika matprodukter som behövs in natura. Ring oss gärna på 019/964 72, så får du information om vad som behövs.
- Anmäl dig på anmälningsskuponen snarast möjligt. Sid. 23

Så här hittar du till LATORP:

BARN- VÄNLIGT

- Samlingar för barnen om dagarna.
(Ta med musikinstrumenten!)
- Barnvakter finns på området
- Stora grönområden och barnvänligt bad alldeles i närheten.